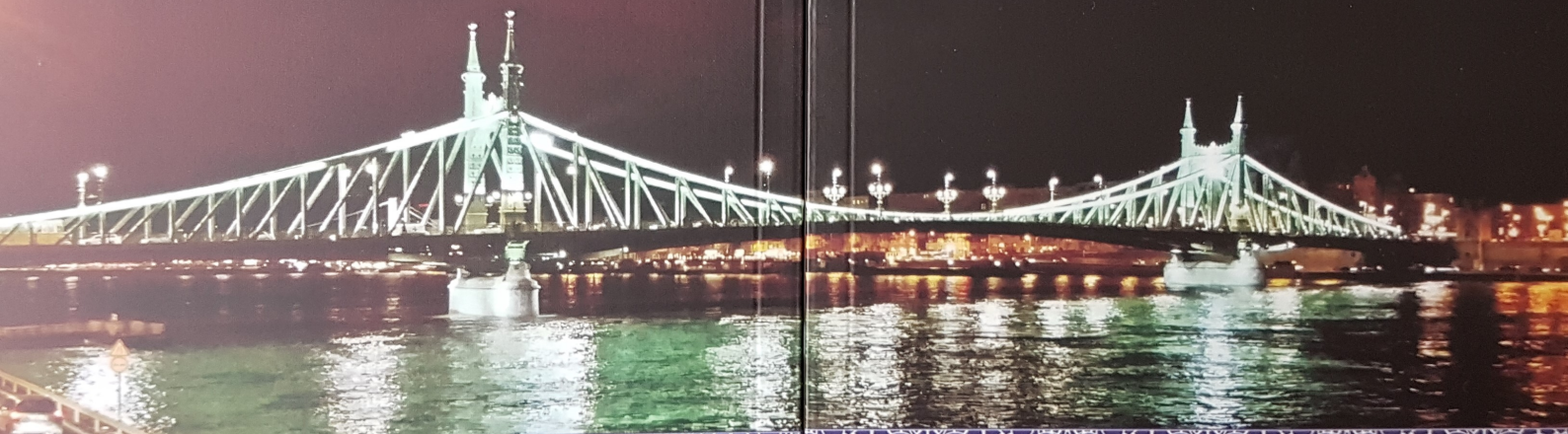

Verseimben a mindennapok szépségeit örökítettem meg. A szépségeket, amelyekben egyszerre van jelen a boldogság és a melankólia. A teljesség és az üresség. A fény és a sötét. Írásaim nagyrészt a szürke hétköznapi eseményeit „diszítik” fel, megmutatva az élet apró örömeit, amik mindenkor körülvesznek minket.

Amirov Rusztem
Nyugtalanság

ISBN 978-606-93850-1-2

2500 Ft

Amirov Rusztem
Nyugtalanság

Amirov Rusztem
NYUGTALANSÁG

© Amirov Rusztem: Nyugtalanság

Köszönet a támogatásért, az alábbi személyeknek:
Azerbajdzsán budapesti nagykövete: Dr. Vilayet Guliyev
Ceyhun Alakbarov
Jalil Nagi oglu Nagiyev

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RUSZTEM, AMIROV

Nyugtalanság / Amirov Rusztem – Sfântu-
Gheorghe: Táltos, 2015
ISBN 978-606-93850-1-2

821.511.141-1

Tartalomjegyzék

Személytelen szerelem / 9
A lant / 10
Árulkodó jel / 11
Téli kiruccanás / 13
Alvó asszony dicsérete / 14
Menni kell, és tovább menni / 16
Ady / 17
A Névtelen Művész / 18
Búcsú Budapesten / 20
Szakítás / 21
Szorongás / 22
A Mester prédikál / 23
Júdás utolsó vacsorája / 24
Elmélkedés / 26
Vandál költők / 27
Mese az Északi-sarkról / 28
Lift út a hetedikre / 30
Az első közös emlék / 31
Emlékoszlop Xatire szépségéről / 33
Búcsú egy apától / 34
A sötét kalózhajó / 35
Az árva / 36
A doktor bácsinál / 37
Rímtelen harmónia / 39
Otthon most még tart a béke... / 40
Úton az óvodába / 41
Úton az iskolába / 42
Az első fellépés / 44
Csiga Apuka / 46
A kastély hercegnője / 47
Póni / 48
A kis költőlány / 50
A Halál bűvös kertje / 52
Csapda / 53

Az okos hal története / 54
Gyermek álmok / 56
A postás / 57
Őszi advent / 58
Szőlőszüret / 60
Madáretetés / 61
Harmadik típusú álom / 62
Mesesziget / 63
Tini hugi / 65
Karácsony / 66
Reggel / 67
Ősz / 69
A Négylevelű Lóhere / 70
Az utolsó cseppig / 71
Kislány a templomban / 73
Az áramkimaradás / 74
Csók / 75
Kürtöskalács / 76
Vissza az édenbe / 77
Reménység / 78
Az Isten Tudja Ki / 80
Fenyőfa / 81
A sas / 82
Nap Tüze Hóhér / 83
De hiányzik kezed barna hajú leány... / 84
Rád utalva / 84
Szerelmi fohász / 85
Nem jön vissza / 86
Lelkem városa / 87
Egy éjféli látogató / 87
Fohász / 88
Téged kémlelve / 88
Valakit várva / 89
Bárcsak robot lehetnék... / 90
Reménytelenül / 90
Ha a magány ember lenne... / 91
Nem érdemes / 92

Keringő / 93
Eszter könnyezik / 94
A rémségek kastélya / 95
Bettivel a jövőben / 97
Lányom művészkedik / 98
Dilemma / 99
Ti tudtátok! / 100
Gondolkodó / 101
Két sornyi igazság: / 102
A menedékhely / 102
Az Agdami Nagypapa / 103
Kívül-belül / 104
Korai szerelem / 105
Rossz választás / 107
A papagájomnak / 108
A kertész szolgálatában / 109
Betti a Balatonon / 110
A kis hős / 111
Nagypapa / 112
Szomorúan / 113
Szerencse macska / 114
Képfestés huncutul / 115
Apu titka / 116
Vallomás, egy fekete csillagnak / 118
Bíztató / 118
A tornaóra / 119
Búcsú / 120
Amíg lehet / 121
Az álmok kísértet hajója / 122
Az álmok szerelmeskertje / 124
Az Örök-Magány Fa / 126

Személytelen szerelem

Elöttem Lány-Alak.
Hosszú, nagy a körme.
Megszólítom halkán:
– Hagyd, hogy csodáljalak!
Fordulj egyet körbe!

Rám néz a Lány-Alak.
Leül Velem szembe.
Fülébe suttogok,
S tudom már, hogy Ő is
Kész a szerelemre.

Isteni Teremtés.
Szép, és szemre való.
Díszes a szoknyája,
S lyukasztott fülében
Arany fülbevaló.

Forró a pillanat.
Mégfogam egy ötlet.
Csókolom a száját,
S érintésem alatt
Puha nyaka lüktet.

Csilingelő nyaklánc
Lóg a melle felett.
Kilátszik a térde.
Angyali a hangja,
S kedves a beszéde.

Égszín-kék szemével
Vágyakozva Rám néz.
Hátracsapja haját,
S hófehér fogsorát
Belém-belém marja.

(Budapest, 2015. 01. 01.)

A lant

Saul éppen nagyot nyögött,
S akadozott minden szava.
Órák óta gyötrődött,
És nem tudta, hogy mi a baja.
Nem tudta, hogy mi van vele.
Mi ez a kín, ami bántja?
S hogy lehet ez? Hiszen Ő egy
Felkent népnek a Királya!

Odaléptek hozzá Ketten.
Vígasztalták. Segítették.
Egyikük egy Dávid nevű
Idegennel beszélt nem rég.
Elmondta a Királynak, hogy
Ő talán most hasznos lehet.
Hiszen Ő egy Istenfélő,
Lant pengető, Remek Gyerek.

– Hozzátok el! Szólt a Király
Üvöltözve, nagy remegve.
Bús dallama, pengetése
Talán gyógyír lesz sebemre!
Talán elhagy az, mi gyötör,
És akkor majd békét lelek.
Letérdelt az egyik szolga.
– Sietek is! Megyek! Megyek!

Ment a szolga ki a kapun
Bíborszínű, szép ruhában.
Telt az idő, és eközben
Csönd honolt a palotában.
Mindenki várt. Egyre csak várt:
Csodát, jelet, Istent, bármit!
Sok-sok idő eltelt, aztán
Végre, megérkezett Dávid.

Rákezdett egy bús dallamra.
Lepengetett ezer hangot,
És a Király megkönnyebbült
Amint hallotta a lantot.
Békesség, és zene szállt
A hosszú, nehéz, kín helyére.
Ragyogott a Dávid csillag,
S emberek ültek köréje.

(Budapest, 2014. 12. 11.)

Árulkodó jel

Minden ember megmosolygott.
Még a Főnököm se morgott!
Nem értettem Én a dolgot.
Bohóc orrot mégse hordok!

Mi lehet a poén rajtam?
Ezt kérdeztem egyre, halkan.
Mégse válaszolt rá senki!
Nem volt ötletem se semmi.

Kezeimet kettétártam,
Mert Én soha nem tréfáltam.
Nem értettem mi van most itt!
Rosszul vettem fel a zoknit?

Fejem fölött kérdőjelek
Díszítették fel a leget.
Minden ember jót mulatott.
Minden ember Rám mutatott.

Zakómat a székre tettem,
Mert a dolgot észrevettem.
Vállon veregettek ketten,
Aztán el is tűntek menten.

Mostmár értettem a trükköt.
Gyorsan kerestem egy tükröt.
Belenéztem, és mit láttam?
Rúzsoltos lett a jobb állam.

Roszul lettem akkor menten,
És a foltot összekentem.
Letöröltem, és láss csodát!
Nem láttam már a rúzs nyomát!

Elpirult az arcom nagyon.
Mit tett Velem az asszonyom?
De a Főnök nem tűrt lazását,
S folytattam a munkát tovább.

(Budapest, 2014. 10. 30.)

Téli kiruccanás

Jégkorcsolya pályán jártam.
Jó sok csodadolgot láttam!
Aput, anyut meg se vártam!
Jégkorcsolya pályán jártam.

Csúsztam én a fehér jégen.
Hajam mozgott tejfehéren.
Borzos lett a szőkeségem,
Itt a város kis szívében.

Siklottam én nagyvidáman.
Néha elbotlott a lábam.
Elbotlott, de meg nem álltam.
Sokan jöttek énutánam.

Apró lábam nagyon fázott,
De a szívem nem parázott.
Csengő szellő fuvolázott.
Zokni, kesztyű, minden ázott.

Csillámlott a fejünk búbja,
Ahogy a szél, fújta, fújta.
S ahogy a szél fújta, fújta.
Megtöröltem újra, újra.

Érkezésem lám de várták!
Arcomat jól megdobálták.
Arcomat jól megdobálták.
Vacogtak a sárga lámpák.

Hópelyheknek ujjja lengett.
Karácsonyi nóta zengett.
Nem gondoltunk már a zöldre!
Béke krémje szállt a földre.

(Budapest, 2012. 12. 06.)

Alvó asszony dicsérete

Női vállak. Női vállak.
Ó be szépek! Ó be lágyak!
Itt vannak a közelemben.
Ez a szép a szerelemben!
Mellettem az ágyba' hálnak.
Hattyú vállak. Női vállak.

Női lábak. Női lábak.
Jó a dolga most az ágynak!
Elfekszenek csodát várva.
Illatuk a szobát járja.
Néha, néha messze járnak,
Aztán este visszavárnak.

Női szemek. Női szemek.
Tőlük minden férfi remeg.
Kint az utcán sok a legény,
Mégis mindez csak az enyém.
Mert e két szem engem szeret!
Nekem ad csak szeretetet.

Női köldök. Női köldök.
Verset írok róla. Költök.
Mint egy oszlop megfaragva,
S férfi szemek elé rakva,
Olyan nekem ó e köldök.
Róla költök. Róla költök.

Női tincsek. Női tincsek.
Ágyra omló drága kincsek.
Elterülnek paplanomon.
Ízt szórnak az oldalamon.
S, hogyha boldogságom nincs meg,
Rám lehelnek ó e tincsek.

Női derék. Női derék.
Mellette a testem megég.
Mellékes már minden egyéb!
Őbelőle sosem elég,
Mert a teste gyönyörű szép!
Gyönyörű szép! Gyönyörű szép!

Női ajak. Női ajak.
Lassan elhagyják a szavak.
Jön a hajnal gyöngye fénye.
Ez a férfi gyöngesége!
Hogy az idő egyre szalad!
Rózsa ajak. Női ajak.

(Budapest, 2014. 10. 19.)

Menni kell, és tovább menni

Este felé jár az idő.
Csöndes, kihalt most a város.
Szomorúan útra kelek.
Mind a kettő cipőm sáros.
Megyek, mégis, megyek, megyek.

Suhanok az éjszakában.
Mint egy fantom, menetelek.
Alig bírja már a lábam.
Mint egy őrült felnevetek,
És csak, megyek, megyek, megyek.

Én vagyok a láthatatlan?
Vagy talán már nem is élek?
Lélek vagyok. Fantom vagyok.
Félek menni! Félek! Félek!
Megyek mégis, Én a lélek.

Tükörszínű lett a Duna,
Amióta rajta járok.
Jézus felé megyek, s közben
Elnyel egy nagy Péter-árok.
Tarts meg Mester! Ordibálok.

Tomboló szél süvít körbe.
Megragadok, pedig mennék.
Én egy napot, csak egy napot
Veled lenni de szeretnék!
Akkor talán újra lennék!

Akkor talán nappal lenne,
S jobban fénylene a város!
Lenne remény, lenne meleg!
Nem lenne a világ álmos!
Nem hervadna, mi virágos!

Ó, de tudom nincs mit tenni!
Hiába is fáj a lábam!
Menni kell, és tovább menni!
Menni, menni, menni bátran!
Későre jár a világban.

(Budapest, 2014. 08. 28.)

Ady

Égett a kandalló, tüzes, nagy sóhaja.
Újult nagy erővel csapott föl a lángja.
Gyomrában tündöklött piszkozatok sora,
S főtt a papír-máglya.

Lázás, nagy ujjakal, írta a sorokat,
S figyelt, hogy a verse, mégse vesszen kárba.
Néha keveset írt, néha pedig sokat,
S jól érezte magát otthon a szobába.

Tudta jól, hogy Ő egy elátkozott Magyar.
Párizsnak távoli békés nagykövetje.
Hortobágy pásztora, Magyar sírok Ura,
S juhokat vezethet ki a nagy ligetbe.

Illatos tűz-füstnél dolgozta a létet,
S ezer szó hiába csavarta az orrát!
Tudta, hogy a szava, minden sora élet.
Velő, mely a messzi azúr-égbe nyúl át.

Szenvedély vezette, ezer titkos ábra,
Képek mozaikja, szimbólumok sora.
Cigarettafüstnél várta az ihletet,
S szürke rejtélyekkel telt meg az otthona.

Sose hagyta abba, egyre csak énekelt
Ezen a nagy, szikes, dallamtalan tájon.
Magyar életeknél szebben dicsőült meg,
S végül is, csak átkelt a nagy Magyar halálón!

(Budapest, 2014. 08. 19.)

A Névtelen Művész

Volt nekem egy jóbarátom.
Egy utcában lakott velem.
Ő volt az én Szűk Családom.
Ő volt az én Nagymesterem.

Szegény volt, és nagyon fázott.
Reszketett a nagy hidegben.
Közben egyre zongorázott
Könyörgése a szívemben.

– Kérem Uram könyörüljön!
Sok a számla, nincs mit enni!
Majd egy gyötört mozdulattal
Elővette tartozását: – Látja mennyi?

Mindig, mindig zongorázott
Napról-napra, egyről-egyre.
Mégse volt ó nagy hatással
Se emberre, sem pedig a Kőszivekre.

Közben persze szépen lassan megtanított
Mindenféle rútra, szépre.
Hogy az ember nagyon fukar!
Hogy az élet nagyon nehéz! Főleg élve!

Elgondoltam: – Mi lenne ha
Én lennék ott lent a földön?
Mit csinálnék? Hova mennék?
Kihez kéne könyörögnöm?

Ezer véres nehéz félhang
Hogyan hagyná el a számát?
Elgondoltam, és eközben
Mind két szemem, sós, és maró könnybe lábadt.

Egyszer aztán, sokkal később
Elhalkult e szív zenéje.
Üres lett a zongora pad,
És e művész nem szorult már több kenyérre.

(Budapest, 2014. 08. 02.)

Búcsú Budapesten

Nyugtalan épület magaslik a ködben.
Siető emberek mennek körülöttem.
Neonfény vetül a végtelen Dunára:
Pestre, és Budára.

Víztükör habjait sodorja az este.
Alszik ezer embernek a teste.
Rohan a villamos féktelen homályba:
Pestről át Budára.

Meg-megállsz mellettem, szemeimbe nézel.
Pillantásod ékszer.
Körül nézel lassan. Minden olyan kába.
Könnyek színét tükrözi a járda.

Csillagok ragyognak fönt a fejünk felett.
Nem rég esteledett.
Ilyesztő, reszkető búcsúpercek ezek.
Elválnak a kezek.

Rálépünk egy hídra. Baktatunk ilyedten:
Te meg Én, Mi ketten.
Baktatunk, lépdelünk, nézelődünk lomhán.
Lámpafényben ázik két-két kőoroszlán.

Sápadt a Parlament, s aranykupolája
Fürdik a sugárba.
Hajó bűg alattunk. Hánykolódó hanggal
Bírkozik a habbal.

Véget ér a séta. Félénken, haraggal
Nézel fel az égre.
Én meg csak ostobán nézek a semmibe,
Mint aki nem érti: Eljött hát a vége!

(Budapest, 2014. 07. 03.)

Szakítás

Gyere! Beszéljünk!
Beszéljünk sokat!
Itt a nagy alkalom!
Halljam a hangodat!
Te is tudod, milyen
Fontos a szeretet!
Hadd lássam az arcod!
Hadd nézzem a szemed!

Őszi táj útjait
Járd meg velem némán!
Ne eressz el engem!
S mint, ahogy a prédán
Farkas foga zárul,
Csukódjon az ajkad!
Marcangoljon belém
Asszonyos hatalmad!

Vállad a hajadban
Félig el van mosva.
Ne szólj semmit, hogy most
Bökdös a borosta!
Olyan a mi múltunk,
Mint a lejárt étel!
Én is szenvedek most!
Te sem vagy kivétel!

Dúl most a háború,
Kint a nagyvilágban.
Csúf lenne az élet
Pusztán az igában.
Nem értem! Mért kéne?
Mért is kéne menned?
Feltettem egy kérdést.
Mondd meg ezt az egyet!

Arcomról egy patak
Vetül a földre le.
Ránézek a lányra,
Vajon elszörnyed-e?
Nem szörnyed el, hiszen
Más kell már a lánynak.
Ólom színű felhők
Csókolják a fákat.

(Budapest, 2014. 09. 12.)

Szorongás

Éjszaka álmosan ültem az ágyon.
Vártam, hogy egyszer, elnyom az álom.
Éberem ültem.
Ó de a rémtől, nem menekültem!

Láttam az éjben a kedvesem arcát.
Láttam, az élet, ronda kudarcát.
Tudtam, rossz nekem ébren!
Nincs nekem álmom. Így halok éhen!

Fogtam, a gyógyszert. Hátha az altat!
Néztem, az ágyban a tűzpiros ajkat.
Faltam az álmot,
Úgy, ahogy éberem mások a fánkot.

Vágytam a súlyos párnahegyekbe.
Zsibbadás járt-kelt az erembe'.
Keringett bennem a gyógyszeres álom.
Nem kellett hiába várnom!

Elkábult mosollyal néztem a csendet.
Tudtam, hogy jó volt az ötlet.
Fogtam a takarót, s álmokat vágyva
Bedőltem én is az ágyba.

Feküdtem rémséges, rút, horror-sötétben.
Félig voltam ébren.
Tudták, hogy nem félek, és a szívem örül.
Koboldok, és manók vettek körül.

Horkolni kezdtem, és vidáman léptem
Egy messzi túlvilágba.
Megfordult a nejem, s melegen csúszott ki
Mellettem a lába.

(Budapest, 2014. 10. 07.)

A Mester prédikál

Szelíd szemeivel körbenézett egyszer.
Tolongott a tömeg, úgy mint egy nagy család.
Ő meg csupán mondta.
Szavait egy hűvös fájdalom járta át.

Volt aki nem figyelt, aki nem imádtá.
Aki szitokszóval kiabálta,
Dobálta.
Ó de ő mindezt kiállta!

Békéért könyörgött. Szeretetről beszélt.
Hitt bennünk, és remélt.
Egyre kért
Minket, és végül egyszer elért.

Gonosz kőszívünket halkán összetörte,
S így metélte körbe.
Hiába rángattuk
Ujjunkat ökölbe,

Ő tűrte. Hiszen tudta, milyen esetlenek
Az elbukott emberek.
Az Ádámok, kiket átverték az álnok
Kígyó álmok.

Csak Ránk nézett csillogó, beteg-szép szemekkel,
És beszélt.
Tolongott a tömeg,
És merész, nagy szavait átította az ég.

(Budapest, 2014. 05.23.)

Júdás utolsó vacsorája

Tamás, már a hithez hűen
Minden rosszat feladott.
Péter éppen jóízűen
Nyelte le a falatot.

Vacsorált a Tizenkettő.
Még az étel megse hűlt.
Két oldalt a Tanítványok,
Középen a Mester ült.

Jakab éppen beszélgetett
Jánossal, és Fülöppel.
Egyedül csak Júdás nézett
Körbe-körbe, közönnyel.

Jézus büszkén rápillantott
Arra, Akit szeretett.
Fülöp éppen viccelődött,
János pedig nevetett.

Két apostol jókedvűen
Tervezte a holnapot.
Sok a bűnös! Böjtölhetnénk
Értük majd egy hónapot!

Jézus arcát egyszer aztán
Elhagyta a nagy derű.
Júdás minden pillantása
Unott volt, és keserű.

Vállaira tette kezét,
S így szólt hozzá: – Barátom!
Minden bűnöd megbocsátom!
Légy te is a családom!

Júdás erre heveskedett:
– Ez szerinted szép beszéd?
Árulásról gondolkodott.
Ezen törte a fejét.

Gyűlölte a mesterét,
És gyűlölte a lakomát.
De már az se érdekelte
mi vár majd rá odaát.

Nagyhirtelen elcsendesült
Egy-két percre a terem,
S Júdás pedig elsietett,
Hogy pénzért áruló legyen.

(Budapest, 2014. 06. 25.)

Elmélkedés

Hallgatom a leveleket,
Hogy zuhannak le a földre.
Fúj a szellő körbe-körbe.
Ősz kopog a fa padokon.

Elmélkedek napsütésen,
Elmúláson, régi csókon,
S közben szíven lő az ólom,
S elhagyja a puskacsövet.

Nincsen nekem jó barátom!
Nincsen nekem nagy szerelmem!
Nem kell semmit megszerelnem!
Trabant vagyok. Régi autó.

Egy magam az utat járom,
És, hogy néha boldog legyek,
Saját magam után megyek,
S pöfögök a rút homályon.

Isten tudja merre tartok!
Bár talán ez nem is számít!
Bizonyára sosem számít!
Minden útnak egy a vége.

Mögöttem a kipufogó.
Elöttem az ismeretlen.
Néz a szemem. Meg se rebben.
Akár csak az autólámpa.

Ha az utat velem járnád,
Én lennék a benzin-álom!
Újra úr lennék az álmon!
Nem harcolnék szélmalommal.

Rossz dolog az elágazás!
Ki tudja, hogy: merre, milyen?
De az élet már csak ilyen!
Ez az út az álmok útja.

(Budapest, 2014. 09. 23.)

Vandál költők

Fölöttem már fölkelt a lángoló Nap-pokol.
Itt vagy Te most velem, s alkotol.
Rozsdás garázsajtók árnyéka vetül le.
Látom mi a versed első betűje.

Arcod fém-homálya hangjegyeket dalol.
Zenél a ceruzád, kettétörött a toll.
Ideges szavakat vetel a papírra,
S nekem borulsz sírva.

Mézédes, ragacsos mondatokat mondok,
S elmúlnak a gondok.
Szörnyű nagy szemedben ott lapul az átok.
Már-már Én is könnycseppeket látok.

Lassan átölellek, úgy mint egy idegen,
S végre én is megnyugszok idebenn.
Bús virág-hajadba ott hagyom az orrom.
Elreked a torkom.

Közönyösen nézel, üresen előre,
Bal vállamra dőlve.
Reszkető szívedben, ó be sok a bánat!
Sokan kihasználtak.

Két magányos ember, talán így összefér!
Talán így a helyes!
Ígéretet teszek: Szeretni foglak,
Csak Te is nagyon szeress!

Vandálkodjunk együtt! Írjunk, és ha nem megy
Törjük el a tollat!
Üzenjünk most szépet,
Egy reménytelen, messzi, bűnös utókornak!

(Budapest, 2014. 05. 14.)

Mese az Északi-sarkról

Fönt a messzi sarkvidéken,
Hol a hideg mindennapos.
Öt-hat éve, nagyon régen
Született egy kis medve bocsz.

Vastag, fehér, hó bundája
Melegséget adott neki.
Óvta őt az anyukája.
Úgy hívták őt: Medve Peti.

– Anya! Anya! Éhes vagyok!
Így sírt fel a kicsi medve.
Édesapja mérgesen szólt:
– Tanítsd egy kis türelemre!

– Mindjárt hozok neki fókát!
Szólalt meg az édesanya.
– Legyen tele a kis gyomor!
Fogok fókát neki! De hol?

Olyan nagy a jégmező itt!
Nem tudom, hogy merre menjek!
Csillogott a fehér táj.
A fénye áldás volt a szemnek.

Apa maci körbenézett,
Hátha talál fókát mégis.
Ragyogott a kis bocs szeme,
No meg a nagy messzeség is.

Korgott, korgott a kis gyomor.
Meggzólt a medvealak.
– Fókát ugyan nem látok, de
Nicsak találtam egy halat!

Örült a kis Medve Peti.
No meg a nagy Hal Teremtő.
Véget ért a Jeges-mese.
Meg is töltődött a bendő.

(Budapest, 2014. 01. 07.)

Lift út a hetedikre

Betti ugyan velem volt,
De nem jelentett semmi gondot!
Én kísértem be a liftbe.
Ő nyomhatta meg a gombot.

Ki tudja, hogy Kiért? Miért?
De az egyes szintre mentünk.
Szált már volna ki a Betti.
Azt hitte, hogy megérkeztünk.

Én a kislányt visszahúztam,
És a lift út folytatódott.
Engedelmes volt az ajtó.
Csalódottan becsukódott.

Jött a kettes. Jött a hármas.
Piros számok váltakoztak.
Jól tudták, hogy mutatványuk
Gyermek szemet szórakoztat.

Nagyon boldog volt a Betti.
Minden bűgást kinevetett.
Kis ujjait elővette.
Számolt minden emeletet.

Ujjongott a negyediken,
Mégis muszáj volt ezt hagynom!
Ujjongott az ötödiken,
Cérna vékony gyermekhangon.

Nagy nehezen elhagytuk
A hatos számú emeletet.
Megszólaltam: – „Siess Betti!
Gyorsan add ide a kezed!

Felértünk a hetedikre!
Itt is vagyunk! Megérkeztünk!”
Nyílt az ajtó, és eközben
Egyből el is ment a kedvünk.

(Budapest, 2013. 09. 02.)

Az első közös emlék

Alig ébredt föl a város.
Álmos volt, és nagyon szürke.
Kevés volt a fény az égen.
Meg volt minden nagyon szűrve.

Magas tornyok vére ázott,
Föltündöklő piros fényben.
Ment a vonat, mégsem ült még
Senki sem a szerelvényen!

Ablak-szellem énekhangja
Játszott el egy éji nótát.
Fönt az égen csillag-hangya
Épített egy morzsa oltárt.

Égő fűnek harmat füstje
Festette a tüdőt lágyra.
Együtt ültünk. Még azelőtt
Nem gondoltam soha lányra!

Ott voltál, és velem voltál!
Szépen tündöklött a szárnyad.
Rád gondoltam, lehajoltam,
Letéptem egy virágszálat.

Angyalarcod fehérsége
Tündöklött ott kint a kertben.
Mebántottak már a srácok!
Figyelmedet eltereltem.

Csókot adtam, csókot kaptam,
Aranycsókot loptam. Te is!
Elővettem Bibliámat.
Imát mondtam, ahogy te is!

Barna hajad, rezgett mint a
Gesztenyefa szürke árnya.
Megcsókoltam homlokodat.
Lassan felmáztam a fára.

Sötét volt a lombkorona.
Járkáltam én ágról-ágra.
Gyönyörű nagy szomjúságban
Rátapadt a szám a szádra.

(Budapest, 2013. 08. 01.)

Emlékoszlop Xatire szépségéről

Csillagok égnek izzó szénparázson.
Szemeid gyöngyeit öleli a sötét.
Nagy festő az Isten. Fénylik most a vászon.
Áttöri az élet olcsó luxus ködét.

Gyöngysor a nyakadban, sok ezer csillagkép.
Hordom szépségedet. Szerelmed fojtogat.
Sötét nagy örömben, koldus képe reng épp.
Fülbevalód éke ezüstös nagy manat.

Mosolyod hófehér érintetlen álom.
Sötétbarna hajad szív ölelő bunda.
Ember aki mereng, Biblián, Koránon,
Bájos értelmedet, hit nélkül is tudja.

Csókod ha érezném, remegne a lelkem.
Háborgó vizeken hajótörött lennék,
S várnám én a csodás megváltó folytatást.
Simogató körmöd örvényébe esnék.

Törékeny derekad porcelán vázáját,
Ó, hogyha lehetne nagy vigyázva vinném.
Bármily arany volna, megadnám az árát,
S bármily szemfényvesztés, hit nélkül is hinném.

Melegséged ölén elringatnám fejem.
Minden lélegzetem értelme a tiéd.
Szívemre húznám én kendődet, mely selyem,
S magamra fűjnám Én illatod kölnijét.

(Budapest, 2013. 07. 20.)

Búcsú egy apától

Messzi fékhang, autó dudu...
Zajos város ébredés.
Kint az utcán apja fia
Gyors ütemben lélegez.

Eső esik. Kisfiúcska
Áll a zebrán, hallgatag.
Körülnéz, még egy-egy autó
Meg-meg áll, majd elhalad.

Robot módra, sorompóra
Vár a vonat dallama.
Mérgező tömeg áll a banknál.
Zárva van az ajtaja.

Ázott, hideg szélvédőkön
Szeptemberi nap nevet.
Nyirkos minden most a földön.
Rég eltűnt a nagy meleg.

Nincsen levél már a fákon.
Üres már a temető.
Ablakokon, pocsolyákon
Nagyot koppan az eső.

Kisfiú a rossz időben
Egész eddig gyalogolt.
Egyedül van Ő már, pedig
Mindig apja fia volt!

Letérdel a sírja mellé.
Meleg „Szózat” járja át.
Hajában az angyal könnyek.
Kezében egy szál virág.

(Budapest, 2013. 06. 08.)

A sötét kalózhajó

Megy a hajó, baktat.
Rajta ezer ember.
Mint egy nagy drágakő,
Úgy ragyog a tenger.

Sötét kalózhajó
Bontja a vitorlát.
Rabszolga hadsereg
Hullámai hordják.

Fekete halálfej
Díszíti az eget.
Megrémiszt az arca
Ezer kis egeret.

Aki nem dolgozik,
Keményen megfizet!
Cápauszony kése
Vágja szét a vizet.

Jókedvű papagáj
Rikácsol egy vállon.
Félszemű gazdáján:
A kalózkapitányon.

Néha háború van.
Néha ágyú dörren.
Néha egy-egy hajó
Eltűnik a ködben.

Mint egy nagy drágakő,
Úgy ragyog a tenger.
Megy a hajó, baktat.
Rajta ezer ember.

(Budapest, 2013. 05. 28.)

Az árva

Éjfél fagyos csókjai
Vihognak a szélben.
(Fagyoskodó kicsi lányka
Mit csinálhat éppen?)

Hatalmas nagy ház falak
Uralják a tájat.
(Mi dolga van ilyenkor
Egy ilyen kicsi lánynak?)

Sötét, néma üresség
Halkan jár a földön.
Csípett, puha, pufi arc
Fekszik épp a földön.

Fürtös, copfos gyermek arc
Fekszik kint az éjben.
Megvillannak könnyei, a
Sápadt, könnyű fényben.

Dübörgő, kis szivecske
Magányosan lüktet.
(Hús-vér szíve dobogása,
Mint egy titkos ünnep.)

Szíve hangja, dallama,
Ragyog, mint az álom.
Szinte művész lett a szíve!
Húrjait csodálom.

Vacogó kis lábfejek
Bújnak be a zsákba.
Korgó gyomra éhesen
Az ételt egyre várja.

Kékes teste nyugtalan.
Vacog foga, álla.
„– Hideg a tél! Rosszul tette
aki kitalálta!”

Kirakatok fényei
Vakítják a tájat.
Fura szemű idegenek
Néha meg-megállnak.

(Budapest, 2013. 03. 25.)

A doktor bácsinál

Hatalmas nagy kórteremben
Ül egy kislány, félve, csendben.
Átkarolja anyukáját,
Szorongatja a babáját.

Lerí róla: fáj a torka.
De hát sokan állnak sorba!
Muszáj várni, jól tudja,
S félelmeit elfojtja.

Körülnéz a kórteremben,
S mondogatja: – Minden rendben!
Egyszer aztán ajtónyílás
Hangzik fel, s egy piciny sírás.

Behívták a kisleányzót.
(Na, most mi lesz? Nem talál szót!)
– Szurit kapok én talán?
S hagyja ezt az anyukám?

Megszólal a doktor bácsi:
– Nem lesz szuri, te kíváncsi!
Nyisd ki nagyra a szádat!
Hadd lássam, hogy hol fájhat!

Megkönnyebbül, ó a gyermek.
S mikor aztán ráfigyelnek
Olyan nagy lesz a szája,
Nem is ismer magára!

– Becsukhatod! – Szól a bácsi.
– Ez a torok nem akármilyen!
Írok rá egy receptet.
Aztán el is mehetnek!

Kisleányka megy is egyből.
Anyukája megkönnyebbül.
Szól egy sóhaj utána:
– Gyógyulj meg, te leányka!

(Budapest, 2010. 09. 01.)

Rímtelen harmónia

Végre újra itt a tél!
Csodálatos most a táj.
Szállingózik kint a hó.
Béke van a szívemen.

Átfáztak a messzi fák.
Hó alatt a kert, a völgy.
Felnéznek az emberek.
Ragyognak a csillagok.

Nincsenek már illatok!
Emlék már a tulipán!
Sorakoznak nevetve:
Hosszú, meleg otthonok.

Mindjárt itt a Karácsony!
Nevetnek az emberek.
Nekem nem kell ajándék!
Elég most a hóesés.

Angyal-ének, hogyha száll,
Nagy bennem az izgalom.
Nem tudok bár játszani,
Mégfogom a hegedűt.

Jól vagyok így egyedül.
(Persze most csak hazudok.)
Szomorú, kis szívemről
Tülevelek hullanak.

Végre újra itt a tél!
Csodálatos most a táj.
Szállingózik kint a hó.
Béke van a szívemen.

(Budapest, 2014. 09. 22.)

Otthon most még tart a béke...

Otthon most még tart a béke.
Alszanak a gyerekek.
Éji csillag meleg fénye
Tölti be a szíveket.

Mit sem sejtő feleségem
Puha párnán jót nevet.
Haja hűvös szél a pléden,
Lehelete langymeleg.

Kis szobánkban béke van még.
Óra kattog, kép nevet,
S békén alszik odaát, a
Szuszogó, kis két gyerek.

Megszokottan zúg a hűtő.
Hangos szíve csúnya, rossz!
Zavaró, de közbe mégis
Minden olyan otthonos.

Édes álom száll a légbe.
Apró konyha szaga leng.
Sötét lóg az ürességbe,
És a semmi, meg a csend.

Hiányzik egy öreg csizma.
Köddé vált egy nagy kabát.
S valaki, most kis időre
Elhagyta az otthonát.

Otthon most még tart a béke.
Alszanak a gyerekek.
Éji csillag meleg fénye
Tölti be a szíveket.

(Budapest, 2012. 10. 06. – 2013. 02. 23.)

Úton az óvodába

Egy kislány ül a metrón,
S mellette az apja
Férő, ülőhelyét
Egy idegennek adja.

Megindul a metró,
A kislányra rászólnak:
„Kérem, vigyázzanak,
Az ajtók záródnak!”

Sötét alagút jön,
Vágtat a vasvagon.
Óvodába indul,
De szívtelenül, nagyon!

A fények egyre fogynak,
S valahol megállnak!
„Be nehéz az élet
Egy ilyen kicsi lánynak!”

Lelassul a metró,
Hiszen ez örület!
Emberek cikáznak,
Gyűlnek. Zsong a tömeg!

Ajtók futnak, nyílnak!
Apu karja árva!
Mégfogom a kezét:
„Jössz ma óvodába?”

(Budapest, 2008. 09. 28.)

Úton az iskolába

Zuhogott az eső ott kint,
S épp csak elindult hazulról.
Sötét volt még, s álmos arccal
Lépett le a sárga buszról.

Táska volt a piciny vállán.
Apró volt még, kilenc éves.
Végigment a szürke járdán,
S figyelni se volt még képes.

Ásított, majd szép lassan
A metró fele igyekezett.
Lépegetett szorgalmasan,
S nemsokára megérkezett.

Felmutatta a bérletét,
És kiáltott egy bácsi. – Gyerünk!
Rendben kislány tovább mehetsz!
Jó a bérlet, átengedünk!

Elindult a mozgólépcsőn
Le a mélység gyomra fele.
Jobbra, balra követte őt
Kis plakátok tömkelege.

Lógott hosszú haja, s közben
Látszott rajta, milyen vidám.
Aztán jött a metró, s ő meg
Fölszállt rá a Nyugatinál.

Volt ülőhely, bár csak kevés.
Nyolc megállót ment a gyermek.
Aztán leszállt, s remélte, hogy
Nem veszi el a türelmet.

Elhagyta az aluljárót,
S fönt már nem esett az eső.
Körülnézett, s észrevette
Milyen szép is lett az idő.

Aztán nagyot sóhajtott, és
Elindult a suli fele.
Felzúgott egy templomóra,
Pedig volt még kis ideje.

(Budapest, 2010. 10. 09. – 10. 10.)

Az első fellépés

Mindig jó volt zongorából
Kis Betti, de izgult nagyon.
Mikor bemondták a nevét,
S ő már kint volt a színpadon.

Tapsvihar tört ki, miközben
Kis testével meg-meghajolt.
Aztán mikor elcsendesült
Minden, ő már nagyban dalolt.

Megindultak kis ujjai.
Fejből tudta a darabot.
Sokat gyakorolta otthon,
Mégis izgult. (Ha elrontom

Mi lesz velem?) Remegett
Az egész gyerek. S közbe fújta
Kívülről a hangokat,
És lejátszotta őket sorba.

Aztán rontott, baljós csönd lett.
Mocorgott az egész terem.
Pityergett az apró gyermek.
(Rontottam, most mi lesz velem?)

Apa, anya szurkolt neki.
Betti összeszedte magát.
Megindultak az ujjai,
Még folytatta és improvizált.

C-dúrban volt minden hangjegy.
Ütött kvartot, kvintet, tercet.
Aztán szünet következett,
S megpihent egy másodpercet.

Kék szemével lesandított.
Lába nem ért le a földre.
Lóbálta a mérőt vele,
S megindult a két kis keze.

Haja lógott. Lélegzetet
Alig vett a kicsi lányka.
Lassan véget ért a darab,
S büszke volt az anyukája.

Lelassított. Újra csend lett.
Megálltak a fürge ujjak.
Felkiáltott sírva egy hang:
– Ilyet én is hadd tanuljak!

– Majd ha te is megnősz kicsim!
– Hangzott rá a gyors felelet.
Fölállt Betti, szépen, lassan,
S kezeibe temetkezett.

Meghajolt a csöppnyi gyermek.
Lejátszotta! Túl volt rajta!
Tapsviharban tört ki minden,
Mégis remegett a karja.

(Budapest, 2010. 09. 26.)

Csiga Apuka

Odakint a nedves fűben
Csigát talált Bettike,
S azon nyomban megszerette.
Nem is tudta mennyire!

Kézbe vette, s nézegette,
Milyen lassú és puha!
S nemsokára elnevezte
Úgy, hogy Csiga Apuka.

El is vitte nagy hamar a
Játszóterre játszani,
S óvatos volt nagyon vele.
Nem akarta bántani.

Beültette az ölébe és
Együtt hintázott vele,
S mikor leszállott az este,
Elindult hazafele.

Elengedte kis barátját,
S nagy sietve hazament.
Csiguska meg elkóválygott,
S el is tévedt odalent.

Másnap aztán újra lement
Játszani a kisleány,
De a csiga nem várt már rá
Soha többet ezután.

Betti kicsit szomorú volt.
Szomorúbb nem volt még soha!
S könnyes szemmel suttozta el:
– Viszlát, Csiga Apuka!

(Budapest, 2010. 11. 21.)

A kastély hercegnője

Kicsi szőke leányka
Lakik a szomszédban.
S mindig mikor kimegyek,
Ott játszik a kisgyerek
A lépcsőházban, s figyelek.
Azt meséli, újságolja:
Bent ül egy kastélyban.

S azt mondja: ha akarok,
Bizony takaríthatok!
Mert ez itt az ő kastélya,
És a lépcső, amin állok
Az a trónszék! S kiabálok:
– Kis hercegnő odébb állok,
Öreg vagyok már ehhez!
De a kislány mindig bíztat:
– Szolga is kell a kastélynak
Nehogy csak úgy befejezd!

És a kislány mindig figyel
Kék szemével, míg a kastélyt
Átmosom én, öreg kézzel.
És ha abbahagyom párszor,
Hogy egy kicsit megpihenjek,
Rám parancsol ez a kislány:
– Tisztaság kell a kastélynak!
Nehogy ettől megijedjek!

Én meg közbe kérdezgetem
Játékosan: – Hogy lehet, hogy
Ilyen pici hercegnőnek
Ilyen nagy a birodalma?
Ő meg gondolkodik rajta,
S játékosan visszafelel:
– Ez a törpék birodalma
Hol a mese életre kel!

(Budapest, 2010. 05. 23.)

Póni

Bent az istállóban széna,
S ló zab terült szerteszét.
Én még akkor kislány voltam,
S odajártam ételért.

Rendes volt a farmer bácsi,
Adott lekvárt, kenyeret,
És mivel a rokonom volt,
Nagyon-nagyon szeretett.

Egy nap aztán így szólt hozzám:
– Mutatok most valakit!
Négy lábon jár, úgy szaladgál!
(Azt hittem, hogy hazudik.)

– Úgy hívják, hogy Póni. – Mondta –
S bekötötte a szemem,
De mielőtt elindultunk
Megfogta a kis kezem.

Mentünk jó pár lépést, aztán
Nagy hirtelen megálltunk.
„Nyihahaha” szólt egy hang,
És nyerített a barátunk.

Lekaptam a kendőt, és a
Szívem szinte vágatott,
Mikor bent az istállóban
Megláttam az állatot.

Rám meredt a kicsi Póni
Angyal arccal szelíden.
Simogatni való volt,
S egy kislány volt a szemiben.

– Ő is gyerek? – Kérdeztem –
És felnevettem hirtelen –
S könnyörögve kérdeztem, hogy:
– Odaadod énnekem?

Ezek után, megkaptam, és
Ő lett a kis barátom.
Minden másnap visszajártam,
S boldog voltam, belátom.

Azóta a Póni felnőtt,
S én is most már nagy vagyok,
De, hogy ne felejtsek semmit
Istállóban dolgozok.

Van egy lovam, s talán kicsit
Hasonlít is Pónira.
Barna színű, pont, mint Póni,
S fekete a nózija.

Barna színű, pont, mint Póni,
És az orra fekete,
Gyere el, ha akarsz hozzám,
S barátkozz most vele te!

(Budapest, 2010. 12. 31.)

A kis költőlány

Bettike még fiatal volt,
Mikor megtanulta az olvasást.
Az óvodában mindig ő volt
A legidősebb iskolás.

Fújta előről az Á-t, a Bé-t,
Kívülről tudta a nevét,
S ha valaki megkérdezte tőle,
Könnyedén tudta a szövegét.

Á után Bé, Cé, és Dé jön –
Mondta, s mondta a gyermek.
Gyorsan hadarta, de úgy, hogy közben
Még levegőre se tellett.

Nem volt semmi, ami gondot
Okozott volna nála soha,
De egy valamit nem értett meg,
Mikor elcsendesült a szoba.

Hát ez meg mi? Milyen szép ez!
Hogy egybe csengnek a betűk!
Az óvó néni olvasott fel valamit,
Mikor köréje gyűlt

Az egész csoport. S volt címe is,
Akárcsak mesékben varázs,
De ez más volt, s arról szólt,
Hogy hogyan lett Lóci óriás.

(Én is akarok ilyet írni!)
– Gondolta halkan a kisgyerek,
Majd próbálgatta gondolatban,
Hogy ilyet írni, hogy lehet.

Furcsa volt és mégis édes,
Ahogy zengtek a betűk,
S lassan, lassan összekuszált
Elmájében mindenütt

Sikeresen összeálltak
Lüktetéssé a sorok,
Pont, ahogy az emberszív
Is lüktet, s életre dobog.

„Itt vagyok az óvodában,
S most halkán kezdem a zenét,
De ha egyszer nagy leszek majd,
Még írok ilyen mesét!”

Ekképp mondva rímeit ki
Büszkén ezt adta ki,
S hogy teljes legyen költeménye,
Még címet is adott neki.

„Fogadalom” lett a címe,
S mivel írni még nem tudott,
Inkább elkérte a könyvet
S még sok-sok verset olvasott.

(Várpalota, 2008. 12. 26.)

A Halál bűvös kertje

Alvó Bús-Virágok szuszognak az éjben.
Mérges illat-álmok tűnnek el a szélben.
Rothadó tömjénszag bűzölög a tájon.
Csöndes égi csengő csilingel a fákon.

Vérszívó bogarak csipkelődve esznek.
Egy-egy hegyes orr-tűt lassan elővesznek.
Mütyűr szunyogtestük apró, mint az ikra.
Sápadtan a hold süt le a szárnyaikra.

Halálos mosollyal nevetnek az ágak.
Zörgő csontgerincük, mint a zene árad.
Sötét koronájuk kavargó az égen.
Égő csillag-álmom van fölöttük éppen.

Szikrázó sötétség csókolja a földet.
Fekete gyümölcsök, himbálózva ülnek.
Korom színű arcuk, mint a beteg utak.
Fáradt férgek fúrják ki az oldalukat.

(Budapest, 2014. 05. 12.)

Csapda

Ilyesztő vonyítás szeli át a fákat.
Farkascsorda indul neki a világnak.
Roppannak az ágak, lépdelnek a talpak.
Nem kell nekik több, csak élelmet akarnak!

Elmennek nyugatra, keresgélnek délen.
Lesz majd ennivaló! Ebben a reményben.
Okos nyomot hagynak rút utakon járva.
Gyorsan, és fázósan vizelnek a fákra.

Egyszer csak a hóban megtorpan a banda.
Felkordul az éhes falkavezér gyomra.
Előre megy gyorsan. Fut, rohan az éjnek.
Társai a hóban mélyen összenéznek.

Eldördül egy lövés, majd utána kettő.
Feltűnik egy arc is. Nagy vigyora megnő.
Elesik a farkas. Nincs már neki gondja!
Látszik, ahogy hátán meglyukad a bunda.

Megtorpan a falka. Elsiet a hat rém.
Ez az egész helyzet, mind a hatnak agyrém.
Csali nyuszi vérzik nem is olyan messze.
Farkasunk bundája így lett megszerezve.

(Budapest, 2014. 02. 17.)

Az okos hal története

Vizek tiszta, halk medrében
Élt egy aranyhal a mélyben.
Úszkált ide-oda szépen.
Nem volt soha zord veszélyben.

Arra járt egy horgász bácsi,
S gyorsan neki állt halászni.
– Legyen kis hal, nagy hal, bármi!
Sosem fogok odébb állni!

(Jó lesz majd a halászlébe!)
Ez zajlott le a fejébe,
S gyorsan kivettette horgát,
S elkapta a csöpp halacskát.

Remegett a kis halacska,
Mikor a vashorgot bekapta.
Horgász bá, meg jól becsapta,
S kicibálta őt a partra.

Volt ott aztán sírás-rívás,
Mégse könyörült a horgász,
Aztán a hal, mert okos volt,
Csalókán a horgászhoz szólt.

– Ügyes horgász! Jól elkaptál!
No de ne egyél meg, hagyjál!
S cserébe, mint jó barátod,
Teljesítem kívánságod.

Megörült a kövér, horgász.
– Kérjél bármit, ugyan mit vágysz?
– Szeretnék egy csomó halat!
Hadd hizlaljam fel magamat!

– Rendben, nekem van egy tervem!
– Szólt a kis hal, a vederben.
– Tegyé! engem be a vízbe,
S varázsolok ezer ízbe,

Sült halat, és halrudacskát,
Pontyot, keszeget, és harcsát!
– Rendben! – Szólt az öreg halász.
– Kegyed, bizony igen csodás!

És a halat vízbe tette.
A hal, meg elúszott nevetve.
– Buta vagy te nagyon, bácsi!
Egy hal, ilyet nem is tud csinálni!

(Budapest, 2010. 12. 28.)

Gyermek álmok

Megvolt a fürdetés esti hagyománya,
Mégse bújt a kislány azonnal az ágyba.
Aznap este más volt, nagyon más a szeme.
Csillogott a gyermek, egész tekintete.

Nem feküdt az ágyba, pedig várta már a
Jó meleg takaró és a játék mackó.
Kikönyökölt lassan a szoba ablakába,
S leste fönt az eget, álmos szemmel annó.

7 éves volt még csak, nagyon apró gyermek.
Kérdéseket tett fel, én meg bután álltam.
– Apa, mondd az Isten, hogyha majd meghalok
Leszáll majd a Mennyből, s lejön majd utánam?

Megakadt a szavam, kihajoltam én is.
Hűs volt kint a szellő, s gondtalan a gyerek.
– Azt hiszem, hogy lejön! – Felelgettem lassan.
Hiszen minden embert, mindannyónkat szeret!

– Én is így gondolom! – Felelte a kislány,
Majd a karjaimba bújtatta ujjait.
– No de most már kicsim, később jár! – Mondtam.
– Bújj az ágyba szépen! Lepjük meg a mamit!

– Hadd lássa, hogy milyen ügyes hercegnő vagy!
– Suttogtam, és ő meg, halkán felnevetett.
– Ugye nem hagyod ott egyedül a mackót
Bent az ágy sarkában, hogyha úgy szereted?

Aztán fölkaroltam, s lefektettem szépen.
Betakartam testét, rózsaszín dunnával.
Ő meg elbúcsúzott, Istenétől lassan,
S meglepte az Urat, egy rövid kis imával.

Pizsamája lágyan ráterült az ágyra,
S föltről a sötétben beáradt a fény.
Szuszogásba kezdett, s az ablakában láttam,
Hogy szállt el a lelke, a csillagok ölén.

Álom útjain járt, s amíg felfedezte,
Fönt a fényes égbolt, titkos nagy tájait.
Leoltottam lassan, bent a szobavillanyt,
S hagytam, hogy a mackó őrizze álmait.

(Budapest, 2010. 12. 26.)

A postás

A kis Fanni apukája
Nagyon sokat dolgozott.
Volt neki egy táskája,
És leveleket hordozott.

A kis Fanni apukája
Mindig házról, házra járt.
Megtelt minden postaláda,
Amire csak rátalált.

A kis Fanni apukája
Vitt, amit csak lehetett.
Hol sima, és hol összegyűrt
Szórólapot, levelet.

A kis Fanni apukája
Este mindig hazaért,
S mindig kérlelte a lánya:
Meséljen egy pusziért!

A kis Fanni apukája
Mesélt is az est során:
„Volt egyszer egy postaláda
Túl az Óperencián...”

(Budapest, 2012. 05. 02.)

Őszi advent

Talpig fel volt öltöztetve
Bettike, a kicsi lányka.
Ősz fele járt, s nem volt levél,
Ami ne lett volna sárga.

S bár ugyan ez szomorú volt,
Elmúlt a nyár, s jött a hideg.
Mégis volt egy jó ötlete
Játékra a kis Bettinek.

Volt egy vödre, s kint a téren
A homokot beleszórtá.
– Építetek egy várat, mert már
Jön a hideg! – Ezt gondolta.

Ruhácskája csupa kosz lett,
Amíg megtellett a vödör.
Nehéz volt egy kisgyereknek
Mindezt megtenni egyedül!

Üres volt a játszótér, hisz
Minden nagy gyerek már régen,
Vagy az óvodában volt már,
Vagy a sulis tantermében.

(Felfordítom ezt a vödört,
S megépül az első torony.)
Gondolta, majd lapátjával
Lesimította a poronty.

Anyukája nézte őt és
Mosolygott a szája széle.
(Jövőre már kisleányom
Elmehet a bölcsödébe.

Akkor nem lesz már egyedül,
S hogyha keze belefárad,
Nem kell már a hideg ellen
Építenie a várat!

Bárcsak törpék között lenne
Most is a kis Hófehérke!
– Sóhajtotta – s eltűnődve
Nézett a kis gyermekére.)

(Bárcsak mások között lenne,
S végre meleg lenne szíve!)
– Gondolta – és erre Isten
Napot festett fel az égre.

Zúgott az ősz és egy szellő
Kapkodta a fák levelét.
Fent az égen tűzött a Nap,
S melengette a gyermekét.

(Budapest, 2010. 11. 16.)

Szőlőszüret

Szőlőt eszik a kis Betti.
Nem szabad őt kinevetni!
Nincsen nála csoki szelet.
Ő csak szőlőt enni szeret.

Ha egy fürtöt adok neki,
Csöpp szájába beemeli.
Úgy szereti ő a szőlőt,
Mint a kisbaba a bölcsőt.

Olyan szép az ősz eleje!
Csillan mindig fel a szeme.
Amerre néz, finom gyümölcs.
Vitaminban gazdag az ősz.

Csak a magot nem szereti.
Egyenként a fűre köpi.
Ide-oda jár a kertben,
S gyűl a szőlő a vederben.

Anyukája észreveszi.
Hoz egy meleg sálát neki.
Fúj a szél, és fűtyül, zenél.
Hull a sok-sok színes levél.

(Budapest, 2012. 05. 05.)

Madáretetés

Vidám, pici verebek
Párkányomra szálltak.
Keresték a kenyeret,
És csakis énám vártak.

Csőrükkel az ablaknál
Kopogtatni kezdtek,
Mert a gyomruk korgott már,
És nagyon megéheztek.

Fogtam egy kis szotyolát,
Fogtam egy kis morzsát,
S etettem a résen át
A sok verébfiókát.

Örültek a madarak.
Vidám volt a hangjuk.
Reméltem, hogy mihamarabb
Elcsitul a gyomruk.

Elfogyott a sok kenyér.
Elfogyott a sok mag.
Csicssergett a sok kis veréb:
– Visszatérünk holnap!

(Budapest, 2012. 05. 01.)

Harmadik típusú álom

Nem jó nekem ez a haza!
Perdül-fordul körbe-körbe.
Oly szívesen fölmennék most
Én az űrbe!

Vinnének csak űrlakók
Az űrhajókon más világba!
Komoly, fejlett, igen modern
Társaságba.

Nem tudna a Földhöz kötni:
Ölés, bántás, szidás, köpés.
Civilizált lenne már
Az elköltözés.

Szelíd karral vezetnének
Magasrendű teremtmények.
Ragyognának csillagként
Az eredmények.

Átjárnám a messzi kozmoszt
Ezer világ után nézve.
UFO, ember együtt járna
Kéz a kézbe.

Nekivágnék űrhajóval
Végre Én a végtelennek.
Megnézném a Nagy Agyúak
Merre mennek.

Távol lenne végre tőlem:
Fájdalom, harc, ború, átok.
Elsőre tán nem is hinném
Amit látok!

Szenvedésem véget érne,
És a múltat végre hagynám.
Bár talán a Földet néha
Megsiratnám!

(Budapest, 2012. 10. 31.)

Mesesziget

Élt egyszer egy kislány,
Egy meseszép szigeten.
Sok időt eltöltött
Vendégségbe velem.

Sok-sok szeretettel
Pengette napjait,
Mint ahogy egy ember
A gitár húrjait.

Néha átjött hozzám.
(Hogy miért, az rejtelem!)
És a fakunyhómban
Együtt játszott velem.

Olyan is volt néha:
Neki nem volt pardon!
S kagylókat keresett
Kint a tengerparton.

Sose unatkozott.
Mindig talált mókát,
Bevaló lány volt!
Bizony, a nemjóját!

Szerette a kókusz
Pezsdító zamatát,
S ezt az édenkertet,
Ezt az égi hazát.

Jöhetett az eső,
S jöhetett akármí!
Rengeteg játékot
Tudott kitalálni.

Nem is volt szomorú
Soha ez a lányka.
Bár igaz én voltam
Az egyetlen barátja.

(Budapest, 2012. 11. 15.)

Tini hugi

Olyan nagylány már a húgom!
Elmondani nem is tudom.
Nem eszi a karalábét!
Nem érdekli már a játék!

Sokan csodálkozva nézik,
De a dolgot mégsem értik!
Nem tudják, hogy mibe fogott,
Csakis azt, hogy megváltozott.

Babázgatott azelőtte.
Más lett minden körülötte.
Nőtt a szíve, nőtt az esze.
Nem érdekli már a mese!

Órákig a tükröt bújja.
Haját fonja, túri, túrja.
Nagy szeméit nyúzza, festi.
Nem rest semmit kiszinezni.

Szemeire sem jön álom.
Fiúkkal is néha látom.
Gép előtt is sokat mulat.
Mindene a jó hangulat.

Nagyon szereti a zenét.
Néha kisírja a szemét.
S oly sok furcsa szokást átvett!
Igazi, nagy tinilány lett!

(Budapest, 2012. 11. 23. – 2012. 11. 24.)

Karácsony

Karácsonyfa égők,
Sötét szoba mélyén
Csillognak.
Ez élmény.

Krisztus Jézus Urunk
Készítette ezt el,
Díszes
Szeretettel.

Csomagok a földön,
Mint egy régi képen,
Sorba rakva,
Szépen.

Szeretettel teljes
Odakint a nagy táj.
Boldog a szív.
Nem fáj.

Estefelé, mikor
Kigyúlnak a fények,
Száll a
Gyermekének.

Kihűlt, kis szobában,
Három napig, mától
Gyertya fénye
Lángol.

Sűrű, meleg illat
Készíti a csodát.
Együtt van a
Család.

Mint, egy őszi estén:
Táncolnak a rímek.
Ugrálnak a
Színek.

(Budapest, 2012. 12. 10.)

Reggel

Kilenc éves, kicsi lány
Nehéz fejjel alszik.
Meleg égi aranyba,
Tűzbe takarózik.

Kilenc éves, kicsi lány
Bóbiskol az ágyban.
Szőke hajnal takaró
Melengeti lágyan.

Ablak mellett kicsi ágy,
Benne meg a lányom.
Oly nehéz most fölkelni!
Oly könnyű az álom!

Egyenletes szuszogás
Töri meg a csendet.
Meggzólalok: – Kicsi lány!
Suliba kell menned!

Mondok szépet tízezret.
Mondok dolgot százat.
Reggelinek illata
Tölti be a házat.

Kitárom az ablakot.
– Oly varázs az élet!
Játékot, és nagy zsibajt
Énekelek néked!

Össze gyűrött hajgubanc
Fordul meg az ágyon.
Álmos szemmel rám tekint
Lassanként, a lányom.

Csillogó kis szemekkel
Meglepi az embert.
Álmos szemmel rám tekint.
Köszönti a reggelt.

(Budapest, 2012. 12. 21.)

Ősz

Száraz, furcsa levél csörög.
Hangja lomha, csúnya, árva.
Fák ágáról lágy „eső” hull.
Színes lett a ronda járda.

Szellő anyó, vén tüdővel
Fújja el a nyári álmot.
Előkerült már a kesztyű.
Felvettük a nagykabátot.

Öreg, tépett Tölgyfa alatt
Nyikordul, egy vaskos ajtó.
Minden olyan csúnya, kihalt.
Magányosan jár az autó.

Bettike, és anyukája
Éppen letről integetnek.
Nem tudom, de énszerintem
Biztos éppen boltba mennek.

Magányosan nézzük Őket.
Minden olyan egetverő!
Szemünkből a könny folyik ki.
Orrunkból a gőz tör elő.

Élveztük a meleg nyarat.
Melegünk volt, erre tessék!
Odalent, a nagy udvarunk
Összefolyott mint a festék!

Fázó szívvel összebújunk.
Ránézünk az őszi fákra.
Tudjuk jól, hogy hideg van, és
Nem jönne most jól a nátha!

Szeretnek melegénél
Erős szívvel nyújtunk kezet.
Elgondoljuk most a szépet,
Eltüzeljük most a szenet.

(Budapest, 2012. 12. 23.)

A Négylevelű Lóhere

Bettikével éppen akkor
Találkoztam először.
Búgott mellettünk a traktor.
Elbújtunk a sűrű Naptól.

Sötétbarna Tölgyfa törzse
Szolgált nekünk támaszul.
Szótlatlanul az eget néztük.
Szomorkodtunk, nevetgélünk.

Unott arccal, tükön ülve,
Barátkoztunk hidegen.
Öreg árnyba menekülve
Hangyák mászkáltak a fűbe.

Unatkoztunk mind a ketten.
Üres voltam idebenn.
De a szemem, nagy mereven
Megakadt vagy négy levelen.

Betti szeme kíváncsian
Fürkészte a nagy eget.
Én meg közbe búsan, vigan,
Elmondtam a földön mi van.

– Látod, látod Bettike!
Egy Négylevelű Lóhere!
Szólaltam meg nagy örömmel,
Birkózva az örömkönnyel.

Rögtön olyan szerencsénk lett!
(Én azt el se mondhatom!)
Mert a bánat mind elhagyott!
Nem is hagyott semmi nyomot!

És mert Ő is boldogabb lett,
Eltűnt minden szürke kín,
S eltűnt szívünk régi harca.
Felsugárzott Betti arca.

(Budapest, 2013. 01. 20. – 2013. 01. 21.)

Az utolsó cseppig

Zeng a fény a szobában.
Kisleányka magában,
Leckét csinál az ágyban.

Bekopogtat valaki:
– Apa vagyok, nyissad ki!
– Nem nyitom ki, maradok,
Szorzok, írok, tanulok!

Zeng a fény a szobában,
Korgó gyomor magában,
Egy kisleányka bepakol,
S abbahagyja valahol.

Tovább kopog valaki:
– Apa vagyok, nyissad ki,
Vacsora vár, odaki!

Kisleányka kimotyog:
– Hagyj apa, most tanulok!
Nem kérek most sült halat!
(Csúnya dolog hazudok,
De túl sok most a feladat!)

Zeng a fény a szobában.
Kisleányka magában,
Majd elalszik! S az ágyban
Leckét tanul, nem játszik!

Bekopogtat valaki:
– Anya vagyok, nyissad ki,
Vár a fürdés odaki!

– Nem nyitom ki jó anyám,
Sok a lecke, sok van ám!
Engem most a munka vár,
De holnap, iskola után,
Megfürdök majd délután!

Zeng a fény a szobában,
Álmos kislány magában.
Lecsukódva két szeme,
Nincs már többé semmije,
Csak álmai, az ég fele!

(Budapest, 2008. 12. 04.)

Kislány a templomban

Üres templom.
Nagy, és szent hely.
Gyomra mélyén,
Tág terem.

Kislány a
Padok között.
Milyen szépen
Felöltözött!

Hosszú haja,
Aranyszava,
Halk imában
Tündököl.

Ismételget
Egyre-másra.
Füstként száll
A suttogása.

Opál szeme
Értékesen
Tekint fel
Az ég fele.

Két kis térde
Összerogyva.
Két kis keze
Összefonva.

Hús, és durva
Kőfalak közt:
Ím-e hívó
Kicsi szív,

Meggyújtja az
Égi lángot.
Mormolja: a
Miatyánkot.

(Budapest, 2013. 01. 23.)

Az áramkimaradás

Kislányom este sírni kezdett,
S az egész lakás felriadt.
Én pedig sietve odabújtam
Hozzá a könnyei miatt.

– Apa! – Suttogta baljós hangon
A gyermek, a takaró alatt.
– Mi lesz, ha a Sötét Tündér eljön
S a mi házunkban marad?

Én meg persze nyugtatgatni kezdtem,
És érveltem, hogy: – Ugyan már, ez itt
A valóság, és nem kell félni ettől!
S a Sötét Tündér nem is létezik!

S, hogy bizonyítsam, mi vagyunk csak ketten,
Bent a szoba mélységes ölén
Fölálltam, hogy kattintsak a falon.
Igen ám, de nem jött elő a fény!

– Azt hiszem, hogy itt van a szobában!
– Sikított a gyermek egy nagyot.
Én pedig, biz hamar melléálltam,
S körülnéztem vele – Látod ott?

– Az csupán a plüssállatos kosár!
Ott pedig a Barbie baba ül!
S hidd el, hogyha itt is van a Tündér,
Előbb-utóbb majd csak kirepül!

Ott az ablak, látod? Tárva nyitva,
S ott kint, nézd csak csillagos az éj.
Nincs hatalma leoltani mindent,
Csak arra kérlek téged, hogy ne félj!

Erre aztán átölelt a gyermek,
S kedvesen a két karomba dőlt,
S lassan, lassan visszajött a fény is,
Mert a Tündér végre kirepült.

(Budapest, 2010. 10. 31.)

Csók

Bőröd melegéhez érintem a kezem.
Szíved dobbanását örülten keresem.
Hajad illatára fölhevülök lassan.
Vágyom, hogy a szájad, csókkal letapasszam.

Simogasson tincsed, szőke napsugara!
Lógjon le arcomba, most a Niagara!
Éltető víz hajad! Oly melegen árad!
Vágyom, hogy egy csókkal csöndre bírjam szádat!

De csak teutánad!

(Budapest, 2011. 09. 25.)

Kürtöskalács

Ízes, finom, cukros illat
Lengi át a világot.
Gyere velünk! Egyél te is
Finom kürtöskalácsot!

Ezt eszik a kisfiúk, és
Ezt szeretik a lányok.
Ma még lehet, csak szereted,
Holnap meg már imádod!

Ha fiú vagy, ha leány vagy,
Szedj szöcskét, vagy virágot!
Nincsen ennél jobb mulatság!
Remélem, hogy belátod!

Édes cukor. Égett tészta.
Ily finomat ki látott?
Kínáld meg a testvéredet!
Kínáld meg a barátod!

(Budapest, 2013. 03. 20.)

Vissza az édenbe

De jó lenne most visszamenni,
Mezítláb arra a helyre,
Hol az ősapám, s anyám lakott,
Ádámhoz, a kertbe.

S ott lakozni vizek, hegyek
Természetes ölen.
Munka nélkül megpihenni.
S tudva, hogy az enyém

Mind, mind, ami körülvesz, és
Amit Isten adott,
Uralkodni a Föld felett.
De jó is lenne ott!

Nem így itt a nagyvilágban,
Hol az édenkert halott.
Hol csak munka, tanulás van,
S így telnek el a hónapok.

Hol csak gyűlöletre tanít
Minden kép, és hanganyag.
Hol a megteremtett lények is,
Betegek, búsak, és vadak.

Hol a világ hajt, és rohan,
S, hogyha te nem vagy kész vele
Együtt rohanni, hamar elér
A balszerencse jobb keze.

De jó is lenne visszamenni,
S elfeledni most ezeket:
A rosszakat, a hazugokat
A gyűlöletes sebeket.

S csillagos ég alatt aludva
Elterülni a föld ölén,
Hol az érintetlen éden
Ringatna fényes éjjelén.

S, hogyha jönne a Kísértő,
(Mert mindezt nem nézné tétlenül)
De jó is lenne Isten gyümölcsét
Meghagyni érintetlenül!

(Budapest, 2010. 10. 29.)

Reménység

Valahol, fönt, túl az égen
Van egy békés kis sziget.
Túl sötéten, túl a kéken,
Magasan, fönt ott az éden.

Ember nem látott ilyet,
Ilyen csodát hajh de régen!
Ilyen csodát, ahol tessék,
Nincs öregség, csak örökség!

Ne maradj le semmiképpen!
Ott az idő nem siet.
Végtelen nagy feledésben
Sétáltok majd kéz a kézben.

Szép ruhában, hófehérben
Jártok ott majd jóllehet.
Otthonotok lesz az éden
Nyár tűzének melegében.

Tükröd tiszta lesz a „lében”.
Nem lesz többé semmi sem!
Nem lesz többé semmi egyéb,
Csak a jó, és csakis a szép!

Illatos fű íze árad
Át majd résnyi orrodon,
S megszelídül minden állat.
Nem lesz többé semmi bánat!

Visszaépült szárnyaiddal
Körzöl majd az ég felett,
S együtt élsz majd, ó te ember,
Örökké az Isteneddel!

Szárnyad alatt csillogó tó
Szeli majd a végtelent.
Könnyed leszel, mint egy hajó,
S veled lesz a mindenható! ;)

(Budapest, 2012. 08. 19.)

Az Isten Tudja Ki

Azt hiszem, hogy engem is szeretett valaki,
Engem is szeretett, az Isten Tudja Ki!

Álom ország kapuján, ő ringatta lelkem,
A legtávolabb lévő, legnagyobb közelben!
Ő ringatta lelkem, az Isten Tudja Ki!

Azt hiszem, hogy engem is szeretett valaki,
Engem is szeretett, az Isten Tudja Ki!

A legnagyobb kigyomlált, istenverte kertben,
Ő szedte a szívem, ő szedte, amelyben,
Mindig csupa gaz nőtt! Az Isten Tudja Ki!

Azt hiszem, hogy engem is szeretett valaki,
Engem is szeretett, az Isten Tudja Ki!

Pólyával betakart, köntöse a versben,
Ringatott a mélyben, szerelmes valaki,
Ő volt az, tudom én, az Isten Tudja Ki!

(Várpalota, 2008. 10. 04.)

Fenyőfa

Nem törődsz a nagyvilággal,
Nem törődsz, a sok hibával.
Te egy szelíd fa vagy!
Lábad, tiszta úton lépdél,
Nem jársz együtt bolond néppel.
Te egy szelíd fa vagy!
Terebélyes ágaiddal,
Versenyre kelsz vágyaiddal.
Te egy szelíd fa vagy!
Ágad, sokat szenvedett el,
Be vagy oltva szeretettel.
Te egy szelíd fa vagy!
Letört gallyad, szél, ha kapja,
Gyűlölőid, simogatja.
Te egy szelíd fa vagy!
Ékes még, a lombkoronád,
Hordozd hát, a világ baját!
S maradj szelíd, ha fagy!

(Várpalota 2007. 12. 03.)

A sas

Messzi, magas szikla szirten,
Büszke sas ül egymagában,
Szépen csillogó ruhában,
Teljes méltósággal. Éppen.
Csőre, mint a fűrész, éles.
Szárnya hatalmasra nyúlik.
Karma, durva kőre hajlik,
S körülötte, minden véres.
Harcát, most nyerte meg éppen,
Roppan alatta a kavics,
Ünnepli őt, még a Nap is,
Úgy ázik, a dicsőségben.
Balgatag volt ellenfele,
Azt hívé, hogy legyőzheti,
S harcát, véle túlélheti,
Nem is gondolt ésszel bele!
Ily, vitézzel, ki versenghet?
Kevés ide minden erő,
Ellene az nem lesz nyerő,
Kardod, ha kirántod, véged!
Könnyedén szétkarmol lába,
Szeme éles, szárnya ékes,
Hangja győzelemre éhes,
Tettét pedig, meg nem bánja!
Fuss hát gyáván, messze innen,
Esélytelen, bármit teszel,
S majdan erről emlékezel!
Csúffá lesz számodra minden.
Merészséged, odébb állék,
S nem menti meg, élted semmi,
Így fogsz végre sírba menni!
Eltörpülsz, mint déli árnyék!

(Várpalota, 2007. 03. 03.)

Nap Tüze Hóhér

Serceg a penna. Serceg a toll.
Csattog a Hóhér. Szívbe hatol.
Oldat a tinta, oldat a vér.
Csattog a fejsze, olvad a tél.
Siklik a szán, és hullik a hó.
Olvad az álom, múlik a jó.
Nap tüze fénylik, olvad a jég.
Nap Tüze Hóhér, nincs neve rég.
Végzet a fénye, csattog a láb.
Fénylik a köntös, kattog a báb.
Köntöse jár-ke, jár-ke a szó.
Mozdul a lábfej, múlik a jó.
Vad szava tombol. Nincs neve rég.
Pusztul az álom, múlik a jég.
Pusztul a szánkó, csapkod a tél.
Háború, jár-ke, olvad a vér.
Vég szava csendül, árvul a szív.
Olvad a jégcsap, szép szava hív.
Bájos a hőstett, látszik a tó.
Izzik a napfény, múlik a jó.

(Várpalota, 2007. 12. 14.)

De hiányzik kezed barna hajú leány...

De hiányzik kezed barna hajú leány!
Azóta hogy nem vagy, nem simogat senki.
Bizseregtem mindig két kezednek nyomán,
S te tudtad csak nagyon, hogyan kell szeretni.

Ki neveltet most meg? Most, hogy te már nem vagy?
Bogyót írt az orvos, fájdalmam mégis él.
Rossz érzés, ha szeretsz, és ha szíved ott hagy
Azon emlékekben, ahol örök a tél.

(Budapest, 2011. 08. 15.)

Rád utalva

Kék szemek, és barna tincsek,
Meleg lábak, szép kezek.
Ugye megbocsátotok majd,
Hogyha egyszer vétkeztek?

Szent érzések, tüzes csókok,
Szálljatok a mennybe fel!
Nem érdekel most már az se,
Hogyha az ég nem figyel!

Hogyha Isten nem figyel,
Én boldog vagyok akkor is!
Mit nekem az átok, a pénz!
Amit érzek nem hamis!

Szent érzések, tüzes csókok,
Barna tincsek, szép kezek,
Bocsássátok meg hát nekem,
Hogyha egyszer vétkezek!

(Budapest, 2011. 11. 18.)

Szerelmi fohász

Magamhoz szorítom
Forró, puha torkod.
Csókokra tanítom
A mennyet és a poklot.

Megérintem lassan
Köldököd vonalát.
Szívem had dobogjon
Légszomjasan tovább!

Sötét szoba mélyén
Rád terítem testem.
Örömben arcod
Könnyemmel kifestem.

Forró, meleg ágyba'
Téli hűvös estén,
Füledbe suttogok,
S hozzád imádkozok,
Ahogy egy keresztény.

(Budapest, 2011. 11. 19.)

Nem jön vissza

Aki egyszer elment,
Többet nem jön vissza.
Létét, ó az ember
Hiába is szidja!

Akit elengedtél,
Nem száll vissza hozzád!
Csupán csak, ha mások
Erőszakkal hozzák.

Aki úgy hiányzik,
Sosem lesz a tiéd!
Akit elengedtél,
Nem jön vissza feléd.

Aki sebet vágott,
S tört döfött szívedbe,
Hege annak rajtad!
Sose gyógyul már be!

Akit úgy csókoltál,
Most már elfeledett.
Hiába is tett rád
Örök ígéretet!

Létét ó az ember,
Hiába is szidja.
Aki egyszer elment,
Többet nem jön vissza!

(Budapest, 2012. 02. 17.)

Lelkem városa

Kihalt város vagyok, kísértetlaktanya.
Nem jár bennem más, csak lidérc, és szörnyeteg.
Álmokból épültem, romos lett a lelkem.
Rettegve bámulnák rám az átutazók,
S mikor körülnéznek bennem az emberek,
Nem látnak semmi jót, nincs biztonság bennem.
Betört ablakaim szabad utat hagynak
Fájdalomnak, kinnak, gyilkosnak, szököttnek,
S mint ahogy a nénik betegen köhögnek,
Úgy köhögök én is, egyke magányomba.

(Budapest, 2011. 12. 02.)

Egy éjféli látogató

Éjszaka a kis szobámba, forgolódtam össze vissza.
Holdfény süttött ablakomba. Nem hunytam le fáradt szemem.
Hallottam az ajtó mögül, valaki a nevem mondja.
Ki lehet az? Gondolkodtam, félelmetes magányomba'.
Vaksötét volt mindenfele. Kopogtatott halkan egy kéz.
Csontos lehetett az ujjja, mégis nagyon barátságos.
Azon volt a döbbenésem: hozzám jött el látogatni.
Kopogott ő újra, s újra. Kívül, belül felremegtem.
Nem törte ő rám az ajtót, szelíd karja puhán jelzett.
Fölkeltem az ágyamból, és elindultam ajtót nyitni.
Próbáltam a kulcslyukat is pontos szögben eltalálni.
Kinyílt az ajtó, és egy kaszás angyal lépett elé.
Csuklya takarta az arcát. Sötét volt, mint kint az éjfél.
Éreztem, hogy soha többet nem fog nekem semmi fájni.
Másnap már csak test ruhámat tudta a lét megtalálni.

(Budapest, 2011. 12. 01.)

Fohász

Bárcsak lenne nekem egy nagy égi rádióm!
Kitörölném vele minden fájdalmamat.
Eltűnne nagy hamar szívemből a sok seb.
Ellenség többet már nem háborítana.
Virágot, ha tépnék, tüskeje nem bökne.
Csak nékem ontaná illatát a rózsám.
Fehér festék mosná át az életemet.
Eltűnne a gonosz, apró világomból.
Vágyódom már úgy is, a nagy kopasz semmire.
Adj uram egy rádiót, s megváltom magamat!

(Budapest, 2011. 12. 03.)

Téged kémelve

Kint a hideg messzi űrben
Kedves csillag fénye égett,
Amikor a fűre ültem,
S felidéztem az emléked.

Üstökösök zuhantak be
Anyabolygónk légterébe,
Amikor a csillagoknak
Belenéztem a szemébe.

Oly távol vagy, olyan nagyon!
Nem is melegít a fényed!
Itt ülök, a kis udvaron,
S visszasírom az emléked.

(Budapest, 2011. 11. 09.)

Valakit várva

Valakinek jönni kéne!
Oly üres most kis lakásom!
Messze elkerül a béke.
Nincs szívemnek menedéke,
S egyre nő a gyanakvásom.

Gyanakvásom egyre nő,
Hogy jön valaki, mégse hozzám.
Lesem én a lépcsőházat,
Látok embert négy-ötszázat,
S egyre csak nő a borostám.

Elemészt a sötét, és én
Mégis várok úgy valakit!
Nyitva hagyom hát az ajtót,
Pedig tudom, kockázatos!
Szörnyek is vannak odakint!

Se a szomszéd nem jön hozzám,
Se egy vadidegen ember.
Valakinek jönni kéne!
Érzem bizony jönni kéne
Végtelen nagy türelemmel!

Emberszívem van énnékem,
S igénylem a barátságot!
Valakinek jönni kéne,
És mellettem végre ő is
Érezné a kiváltságot!

Naiv lenne szép és ápolt,
Vagy ha nem is, az se fontos.
Gyűrött hajjal jönne értem,
S hozzám érkezne az éjben,
Még ha nem is lenne pontos.

(Budapest, 2012. 01. 22.)

Bárcsak robot lehetnék...

Bárcsak robot lehetnék!
Itt élnék, de nevetnék!
Nem vágnék már utánad.
Nem kínozna utálat.

Öröm lenne ez a lét.
Nem járkálnék tefeléd.
Nem sértene közönyöd,
Mikor szívem letöröd.

(Budapest, 2012. 02. 16.)

Reménytelenül

Magányosan, félve
Élek napról napra.
Vicsorgok az éjre,
Mindent megharapva.
Vágyok álmot látni.
Álmodok a vágyról.
Vágyok szörnyethalni,
S félek a haláltól!

(Budapest, 2012. 04. 24.)

Ha a magány ember lenne...

Ha a magány ember lenne,
Ő lenne a barátom!
Minden rosszba belemenne,
Csak azért, hogy ne fájjon.

Megcsókolna, elringatna,
Mégfogná a kezemet.
Ha a magány ember lenne,
Nem hagyna el engemet!

Egy szobában hálnék véle
Minden egyes éjszaka.
Mégmelengetné a bőröm
Hosszú, fényes, szép haja.

Nem keresném hiába a
Kapcsolatunk hűlt helyét.
Ha a magány ember lenne
Nem félnék, hogy félrelép.

Minden rosszba belemenne,
Csak azért, hogy ne fájjon.
Ha a magány ember lenne,
Ő lenne a barátom!

(Budapest, 2012. 02. 18.)

Nem érdemes

Elöttem egy ifjú fa.
Mily fiatal, mily becses!
Dús, és zöld a korona.
Elgondolni érdekes.

Pedig-e fa egy napon
Elveszti a szép színét.
Nem lesz rajta lombhalom,
S nem issza a rét vizét.

Elkorhad majd ruhája.
Nem lesz árnyék ó, mit ád,
S hiába is kívánja
Húsét majd a nagyvilág!

S rajta ím-e madárka.
Ő sem él majd örökké.
Ki a szárnyát kitarja,
Nem szállhat föl eléggé.

Kisgyermek is hiába
Szór morzsát a kezébe.
Fölösleges vágy csupán,
Hogy a madár felélje.

Mert a veréb elhull majd,
S minden étel hiába.
Idő csak, és végülis
Csont marad csak utána.

Nem érdemes szeretni!
Olyan kegyetlen a lét!
Úgyis elveszítéd majd!
Hiába is a tiéd!

Felnő majd a gyermek is.
Elrepül a madár is.
Csupán csak a fa marad,
S arra kötöd a nyakad.

(Budapest, 2012. 07. 20.)

Keringő

Ezer gyertya fénye égett
Kint a holdas éjszakában.
Odaültem, átkaroltam,
Örültem, hogy rátaláltam.

Táncra hívtam, szólt a zene.
Nem volt éppen senki velünk.
Megcsókoltam, átkaroltam.
Parázlott a lélegzetünk.

Ily helyzetben minden férfi
Könnyen elveszti az eszt.
Bal kezem a derekán volt.
Félve megfogtam a kezét.

Előre, és hátra mentünk.
Nem törődtünk semmi mással,
Csak a pontos lépdeléssel,
Csak a szívből olvasással.

Megszólaltunk, beszélgettünk,
Arcunk ilyedt volt, és kopott.
Sötét ajkam hálát adott.
Sötét ajka csókot dobott.

Kettő év, vagy kettő és fél,
Vagy még annyi se volt köztünk.
Aranyfénybe, holdsugarba,
Mind a ketten felöltöztünk.

Elhalkult a zene lassan.
Véget ért a régi ének.
Kint a holdas éjszakában
Ezer gyertya fénye égett.

Épp egy perce ismertem csak,
Mégis tudtam több, mint barát.
Utoljára láttam akkor.
Fújta a szél bontott haját.

(Budapest, 2013. 12. 30.)

Eszter könnyezik

Eszter haja, mint a felhő!
Viharos, és buba ejtó!
Befestette barna haját.
Nekem mondta el a baját.

Sovány derekához nyúltam.
Örültem, de belül dúltam.
Belenéztem két szemébe.
Vihar volt a szeme fénye.

Ölembe ült. Átkaroltam.
Vigasztaltam, de nem szóltam.
Ő se szólt, de megvigasztalt.
Leánykönyves lett az aszfalt.

(Ismeretlen időpont, Régi vers)

A rémségek kastélya

Félelmetes, régi kastély.
Hideg, barbár, kegyetlen.
Nincsen benne semmi napfény,
És én mégis bementem.
És én mégis berohantam.
Úzött engem 100 dolog.
Félelmetes, régi kastély.
Engedj ki, vagy meghalok!

Mély a szád, és semmi lárma
Nem enyhíti foglyodat!
Bárcsak többé ne hallanám
Rút, és szörnyű hangodat!
Hallom, ahogy sok ablakod
Csukódik, és nyikorog.
Villám hasít át az égen.
Mikor leszünk szabadok?

Szomorún, egy sötét úton
Járjuk át az életünk.
Elkárhozott lelkek vagyunk,
Hisz a fényre nem megyünk.
Elsuhan egy égi villám
Hangos hanggal felettünk,
S eszünkbe jut minden ember,
Akit egykor szerettünk.

Mindenféle vázak, csontok
Hemperegnek alattunk.
Zuzmó lepi el a földet,
Mert már mindent feladtunk.
Csótány népek gurulnak szét
Talpunk alatt sebesen,
S mint egy marék üveggolyó
Összetörünk hevesen.

Régi cipők kopogása
Suhan át a betonon.
Vízhang jár-kel, és egy kába
Kísértet a plafonon,
Hamis hangon énekelve
Rút köröket, körre ró.
Ő már nem is létezik,
Bár minden szava hallható.

Majd, ha egyszer szellem leszek
Elhagyom az életet,
S nem fogom már fájdalommal
Számolni az éveket!
Vége lesz a szenvedésnek.
Nem lesz többé fájdalom.
Majd, ha egyszer szellem leszek
Túljutok a várfalon!

(Budapest, 2012. 09. 16.)

Bettivel a jövőben

Találtunk egy időgépet
Séta közben, tegnap este.
Így szólt Betti: – Menjünk el
A jövőbeli Budapestre!

Megnyomtam egy piros gombot.
Zúgott a gép, és mi szálltunk.
Mentünk egy pár ezer évet.
Nyílt az ajtó. Hukk! Megálltunk.

Körülnéztünk. Minden fele
Modern épületek álltak.
Fent egy égi parkolóban
Égi autócsodák szálltak.

Lent a földön, robot anyák
Vásárolták meg a tejet.
Bent a boltban cukorkákért
Sírt a sok-sok robotgyerek.

Napelemes űrmotorral
Száguldozott fönt a rendőr.
Nagyot szólt a lézerpisztoly,
Hogyha kellett, odafentről.

Iskola se volt ott sehol.
Nem volt szükség kutatásra.
Fejömlesztő, modern izé
Szolgált ott a tanulásra.

Ott már minden étteremben
Bogyó volt az összes étel.
S űrhajókkal lehetett
A szomszéd Marsra menni éjjel.

Ránéztem a Bettikére,
Én, a Kislány Apukája.
Neonlámpák fénye látszott.
Megszólaltam nagy zihálva:

– Gyere! Mostmár menjünk vissza!
Mefogtam a Betti kezét.
Megnyomtam a piros gombot,
S visszaindult velünk a gép.

Kinyitottuk, szemredőnket.
Megszólaltam: – Fussunk! Gyerünk!
Elmeséltük mindenkinek.
Ó, de senki nem hitt nekünk!

(Budapest, 2013. 12. 29.)

Lányom művészkedik

Hajas baba ül a széken.
Rajzát készíti el éppen.
Zsírkrétával, színes filccel
Művészkedik ő a képen.

Kérem tőle nagyon szépen:
Hagyja meg a képet, épen!
Ne gyűrje, és radírozza,
Még mielőtt élém hozza!

Így szól vissza ő, a vérem:
Dehogy gyűröm, dehogy tépem!
Fel-felvillan aranyhaja,
Mint ahogy egy régi érem.

(Budapest, 2012. 02. 05.)

Dilemma

Úgy szeretem én a bátyót,
De ő ritkán figyel rám!
Vagy éppen a gép előtt ül,
Vagy egy uncsi tanórán.

Nagyon ritkán van ideje
Játékra, és gyerekre.
Éjszakánként bulizni jár
Ki a városligetbe.

Van neki egy barátja is
Úgy hívják, hogy Emese.
Hosszú, szőke haja van,
És ki van festve a szeme.

Imádom az Emesét, mert
Ő sem fogad sosem szót.
Vett egyszer egy táskát nekem,
Mikor születnapom volt.

De, hogy ne csak ennyit mondjak
Óróra, és őneki,
Nagyon szép az arca, no meg
Színesek a körmei.

Egyedül, csak az a baj,
Hogy mindig este jön csak át.
Én ilyenkor megölelem.
(Ő a legklasszabb barát.)

Aztán anya aludni küld,
És ilyenkor búcsúzóknak.
Pusztit adok Emesének,
S lassan sarkon fordulok.

S olykor, mikor kis ágyamba
Álmatlanul duzzogok.
Mit játszhatnak most a nagyok?
Mindig arra gondolok.

(Budapest, 2012. 03. 15.)

Ti tudátok!

Minek is koptassam tollamat?
Oktassa más, ezt a sok vadat!
Minek is tanítsam nemzetem,
Antalok súlyát, ha szenvedem?

Minek is ültessem kertemet,
Hogyha csak Lilláknak nyer teret?
Minek is hajtson a vak remény?
Csalfa az lélekben, nagy szegény!

Minek is legyek én, hős vitéz?
Toldit is támadta, ó a vész!
Jól csak a szívemmel láthatok,
Cervantes módra, ha álmodok?

Vagy talán Hamlet volt bölcs szívű?
Lenni, vagy ne lenni? Egyszerű!
Attila megmondta, tudta ő!
Sínekre tette, mi menthető!

Minek is mondjam én? Talpra fel!
Hazádban élni, és halni kell!
Ugar ez, pusztá, mi hívogat!
Vigyázz a kígyóval! Nem kalap!

Sehol van tovatűnt reményem!
Nemzetem értelmét, nem értem!
Elhagyom hát, kiket szerettem!
S Bóbita táncoljon helyettem!

Meséknek súlyát, ha szenvedem,
Minek is tűrjem el nemzetem?
Minek is koptassam tollamat?
Oktassa más, csak a sok vadat!

(Várpalota, 2007. 12. 04.)

Gondolkodó

Melinda, egy kérdés csüggeszti szívemet,
Mint csüggeszti az eső, a tarka kék eget.
Felhőim oszlanak, ha rád néz a szemem,
Nehéz most döntenem, nehéz most döntenem!

Te vagy, akit versem, jó régóta álld csak,
Nem akarom átadni a szomorúságnak!
Inkább a boldogság legyen meg nélküled,
Mint a szomorúság, rövid percig veled!

Hajadon a maszlag, ezer éves, sötét,
Pont akár egy sakál, irtó gyönyörű szép,
Kezeden a gyűrű, feszesen díszeleg.

Eljegyzett egy költő, s kérdem én e versben:
Szabad-e egy lányra, ily gyönyörű lányra,
Ilyen osztálytársra, mindig is figyelnem?

(Budapest, 2009. 08. 28.)

Két sornyi igazság:

„Kenyerek a srácok,
A lányok meg kalácsok.”

(Budapest, 2011. 09. 09.)

A menedékhely

Meleg öled mélyén, combjaid párnáján,
Ha elterülök csendben, nagy jutalom nekem,
Hogy van, akinek ölébe lehajtsam a fejem,
S nem vagyok egyedül, e bús szoba homályán!

Ha kezeid rám teszed, s végig futnak árván
E büszke női ujjak gondterhelt vállamon,
Eszembe jut mindig, hogy miért is vállalom
Újra ezt a létet, e dolgos munka árán.

S ha izzadok is mindig, e monoton világon,
Te adsz erőt benne, minden akadályon,
Még itt vagy mindig hiszek, egy új valamit várván,

Mennyei eső vagy, termékeny királylány,
Ki odafönt az égen, a csillagok nyomában
Sodródsz, mint egy hullám, a tengerek hajában!

(Budapest, 2008. 12. 15.)

Az Agdami Nagypapa

Hófehér, bölcs arcán
Minden sóhaj remeg.
Sokmindent láttak már,
Ó ezek a szemek!
Ráncos homlok redőny.
Ez a külalakja.
Szívére fekszek én.
Nyugalom a hangja.

Ilyedt gyermekszívem
Nyugtot lel a Karján.
Esténként betakar,
Gondot visel Én rám.
Ő az őrangyalom,
Aki nagyon szeret.
Száz éves arcáról
Álmodik egy gyerek.

Néha gondol egyet.
Nincs is semmi tervben!
Keres egy gereblyét,
Dolgozik a kertben,
Elültet egy meggy fát,
Szed néhány barackot.
No meg útnak enged,
Egy elfogott galambot.

Ő az én Nagypapám.
Arca kissé fáradt,
De ha kérésem van
Sose fordít hátat.
Hogyha mesét kérek,
Elmesél egy párat.
Nincsen nála vénebb!
Nincsen nála bátrabb!

(Budapest, 2014. 01. 06.)

Kívül-belül

Sötét lépcsők hús kövén
Aranyablak fényt facsar.
Ódon bútor ajkain
Nyikordul egy agg kacaj.

Hosszú hajú szőke csaj
Fésűt ragad, elmereng...
Sötét lépcsők hús kövén
Aranyablak fénye reng.

Álmos haja félve leng.
Ül egy olcsó szék ölén.
Hamis hangja félre peng.
Pirszing van a köldökén.

Nyakában egy lánc csörög.
Vidám bizsu, vad arany.
Ó de a szív megszakad!
Minden, minden odavan!

Fönt a falon régi kép.
Régi képen szép gyerek,
S képünkön egy kisleány,
S édesapja épp nevet.

Rémálom a messzi múlt.
Örök titok árad ott.
Régi emlék,
Mert az apa már halott.

Sötét lépcsők hús kövén
Aranyablak fényt facsar.
Kívül boldog,
Ó de belül sír a csaj!

(Budapest, 2013. 06. 06.)

Korai szerelem

Reggel, mikor óvodába
Indultam el egymagam,
Odalépett hozzám Dani,
S meghúzgálta a hajam.

Én meg morgolódni kezdtem:
– Hagyj békén, ez nagyon fáj!
Kiáltottam: – Óvó néni!
S azt mondta, hogy: – Jövök már!

Leszidta a kis Danit
És én meg nagyon örültem.
De ő azt mondta, hogy: – Bizony
Nem szökhetsz meg előlem!

S egész nap csak engem nézett,
Még az ebéd közben is.
Gondolkozni kezdtem: Vajon,
Mit tervez a kis hamis?

Összesúgtam pár leánnyal:
– Szerintetek mi legyen?
S azt mondta egy pajtásom,
Hogy: – Ez bizony a szerelem!

– No de ne félj! Elintézem!
Megmondom, hogy mit tegyél!
Lépj csak bátran oda hozzá,
S ne félj semmit, csak beszélj!

Mondd neki... De nem figyeltem
Ekkor már a szavakra.
Lehetséges, hogy a Dani
Ezért ejtett zavarba?

Ránéztem és erre ő meg,
Azon nyomban elpirult.
Rózsaszín lett rögtön minden,
S elhagyott a messzi múlt.

– Azt hiszem, hogy... – nyögdecselem:
– Nagyon szerelmes vagyok!
Odamegyek játszani,
Mert én is most már nagy vagyok!

El is indultam feléje,
S gondoltam: (Na, mi legyen?)
De a Dani ekkora már
Nem csüggött a szememen.

Odalépett Évikéhez,
S vele ment el játszani.
Én meg mérgeledni kezdtem:
(Nem is kellek már neki?)

Jól érezték maguk ketten,
S megszólaltam hidegen:
– Kicsi vagyok én még ehhez!
Szóval ez a szerelem!

– Na de mindegy! – Gondoltam
És visszamentem játszani.
S megnyugtattam copfos hajam
– Nem fog többet bántani!

(Budapest, 2010. 09. 04.)

Rossz választás

Korán reggel, nyolc órakor
Kinyitott a cipőbolt.
Besétált egy kisleány
És mindenhol csak cipő volt.

Volt ott olcsó, volt ott drága.
Fekete, és zöld színű.
Egyik rápasszolt a lábra,
Másik nem volt népszerű.

Körbenézett kíváncsian
Ez a bátor kisgyerek.
(Milyet vegyek, kényelmeset?
Vagy ez talán egyre megy?)

Fölpróbálta sorra mindet.
Volt ott nagy, és volt kicsi.
Mégse talált olyat, amit
Bírt is volna hordani.

Ekkor viszont fönt a polcon
Megpillantott még egyet.
Nem érte el, pedig már-már
Érezte a kényelmet.

Szólt is rögtön valakinek.
Segítettek is neki.
Levették a cipőcskét
És nem is kellett több neki.

– Megveszem, mert nagyon tetszik!
Szép neki a külseje!
– No de kislány! – Rá is szóltak.
– Nagy ennek a mérete!

Nyújtotta a pénzt a gyermek,
S nagy vidáman hazament.
Tudta, nem érthetik őt meg,
S amit akar, az a szent!

Otthon aztán fölpróbálta,
S ó, e ravasz kis cipő!
Feltörte a bokáját, és
Így járt a kis hercegnő.

S bár e leány pórul járt,
De tanulhatunk belőle!
Hogyha meglátunk egy cipőt,
Ne vegyük meg előre!

(Budapest, 2010. 09. 03.)

A papagájomnak

Vettem egy papagájt, Gyuri volt a neve.
Nem csípett és nagyon aranyos volt nekem,
S egész nap játszottunk a testvéremmel vele,
És meg-meg fogtuk néha, a tollát simogatva,
S rájöttünk, hogy nem fél, és felnyílt a szemem.

Tudom, óriások vagyunk mi még neki,
S ezért van, hogy néha megcsípte a kezem,
Mégse volt oly szelíd, a tollát mutogatta,
S abban reménykedett, hogy ez nekem félelem.
A szárnyait kitarta, s a csőrét csipogtatta
Úgy, akár a nagy sas, az égi fejedelem!

(Budapest, 2010. 01. 25.)

A kertész szolgálatában

Madárijesztő vagyok,
Tengeriknek földjén.
Sok kis, zöld levél között,
Embereknek völgyén.

Furcsa varázs ül rajtam.
Mindenhogy kitetszek.
Rémség vagyok másoknak,
Mert másokat ijesztek.

Tengeriknek szép csöve
Alattam növekszik,
S néznek rám a növények.
Szemüket meresztik.

Testem, csupán szalmákból,
S botokból kirakott.
S amíg mások szép zöldek,
Én száraz fű vagyok.

Fölöttem a madarak,
Tolvajok, éheznek.
Jól végzem a dolgomat,
Hála készítőmnek!

Nem kaphatja csőrük föl,
Ezt a dús, szép termést.
Sok-sok kukoricaszem
Gazdajtja a kertészt.

Madárijesztő vagyok
Egy végtelen nagy kertben.
Hess, hess innen tolvajok!
Fontos a győzelmem!

(Budapest, 2010. 11. 19.)

Betti a Balatonon

Áll a parton Betti baba.
Biztatja őt anya, apa:
– Menj a tóba, ússz le mélyre!
(Ő a család szeme fénye.)

Ül a parton anya, apa.
Lubickol a Betti baba.
Hideg vízben alámerül,
És az egész család örül.

Ül a parton Betti baba.
Ki van engedve a haja.
Vizes majdnem minden tincse,
Ő a család kicsi kincse.

Átöltözik Betti baba,
Aztán elindulnak haza.
Apa vezeti a kocsit,
Még a kislány elaluszik.

(Budapest, 2011. 09. 27.)

A kis hős

Bement egy kisleány a terembe.
Az óvoda hívta őt, és várta!
Sok idegen zaj csengett a fülemben
S én féltem kissé belépni utána!

Anya éppen búcsúzkodni készült,
A reggeli, tej várt az asztalon.
Szipogtam, és sírtam egyet végül:
– „Anyu, nem akarom!”

Hozzám lépett mosolyogva valaki,
Meggfogott, és behúzta a kezem.
Az óvó néni elrabolt az anyától,
S ő tűrte csöndesen!

Kedves volt, de mégse voltam boldog!
– „Anyu kell most!” – Sipítottam bátran –
De odajött, és megvigasztalt engem
A kislány a szobában.

Bátorságot öntött belém a szó,
Hogy ő is itt van, s elkezdtem játszani,
S utána már nem is féltem többet,
S rájöttem, hogy nincs mitől tartani!

Azóta, hogy ilyen bátor lettem,
Nem sírok már, s ha szipog egy kisgyerek,
Én kísérem a terembe be büszkén,
Hogy lássák bátorságom az emberek!

(Budapest, 2009. 03. 04.)

Nagypapa

A nagypapám egy gyerekbolond,
Szerinte egy gyerek nem gond.
Reggel-este unokázik.
Bettikével elkártyázik.

Betti szeret vele lenni,
Nem is akar hazamenni.
Nagypapa meg örül ennek,
Ennek a nagy szeretetnek.

Két utcára lakik tőlünk,
Mégis sokat hall felőlünk.
Számára csak egy a fontos:
Akit éjjel-nappal gondoz.

Játék nem ér nála véget.
Fagyit is vesz Bettikének.
Nyugdíját a lányra költi,
És az időt vele tölti.

(Budapest, 2011. 09. 21.)

Szomorúan

Két kis copfja hátralógott,
És a kislány ment előre.
S mellette a barátnője
Nem értette ezt a dolgot.

– Te! Teneked lóg az orrod!
Mért nem beszélgetünk ketten?
– Hajtogatta rendületlen –
De a kislány mégse szólott.

Párban egymás után mentek
Fiúk, lányok és az osztály,
Mindenféle (kis) korosztály,
S egymás között beszélgettek.

Megbotlott a kicsi lányka.
Sírt. A térde csupa seb lett.
Aztán végül gondolt egyet,
S visszaállt a sor falába.

Fogyott alóla a járda,
S meneteltek mind előre,
Míg az osztályfőnök végre
Meg nem állt az út porába.

Két kis copfja hátra lógott,
S nem értette senki, senki,
Milyen szomorúnak lenni,
S eltitkolni ezt a dolgot.

(Budapest, 2010. 10. 24.)

Szerencse macska

Azt mondják, a fehér cicu
Megéri az egerét.
De te vajon valaha is
Fogadtál be feketét?

Nekem van egy, s úgy hívják, hogy
Sanyi Kandúr, a cicát!
Tavaly nyáron találtam meg.
Elmondom a sztoriját:

Éppen hazafelé mentem,
S énelőttem átfutott,
S visszánézett rám a macsek,
S rázendült és nyávogott.

Fekete volt, s féltem tőle,
Mert a nagyit azt mondta,
Hogy csak balszerencsét hoz és
El is futottam nyomba'.

De ő utánam jött, s bizony
Addig-addig követett,
Még a szívem át nem járta
Lassanként a szeretet.

Lehajoltam, s ölbe vettem
Ezt a kandúrt gyorsan én,
S elhagyott a félelem
És örültem, hogy az enyém.

Befogadtam, s úgy éreztem,
Ez a sorsom mázlijja,
Hogy egy sötét cicuskának
Lehettem a gazdija!

Péntek tizenharmadikán
Találtam én a cicát.
Remélem, most boldog vagy,
Hogy hallhattad a sztoriját.

Azt mondják a fehér cicu
Megéri az egerét,
De én mégis biztatlak, hogy
Fogadj be egy feketét!

(Budapest, 2010. 12. 14.)

Képfestés huncutul

– Csücsülj le a székre, te lány!
Ne légy huncut! Ne légy zsvány!
Markold meg az ecset végét,
S pingáld ki a lapod szélét!

Hogyha kész vagy, ne légy pajkos!
Hisztis hangod, igen hangos.
Fesd a képre rá magadat,
Az arcodat és a hajadat!

Ez is megvan? Jól van rendben!
Ne csak te légy a keretben!
Fessed le az aput, anyut,
S öcsédet a rövid hajút!

Háttér sincsen, ne késlekedj!
Markold meg az ecsetedet!
Ne lökd fel a festéktubust,
Nehogy elő csald a mumust!

Mit csináltál? Ó te szent ég!
Szinte minden csupa festék!
Ne fussál el, ne szaladgálj!
Nincs kész a kép, még maradjál!

Úgy, ni, gyorsan ülj csak vissza!
Nagy ám az apu karizma!
Elfenekel, aztán nézhetsz!
Nézz rám Melinda! Nem értesz?

Ne a képet, ne tépd össze!
Mond csak! Ezért csaptad össze?
(Megered a kislány bújja.)
– Jól van, akkor kezdjük újra!

(Budapest, 2011. 01. 30.)

Apu titka

Kint a játszótéren,
Ha apuval lemegyek,
Nem vagyok ám gyerek!
Komolyan figyelek.

Apa azt mondta: még
Pár évvel ezelőtt
Ő is kislány volt,
S valamit kihagyott.

Különös dolgokat
Ekképpen keresek.
Különös dolgokat
Ekképpen kutatok.

Nem értem! Gondoltam.
S csüggedve szavamon.
Lecsúsztam egy csúszdán.
Könnyítve magamon.

Apa azt mondta: még
Pár évvel ezelőtt,
Ő is csak így játszott
S valamit mutatott.

Zsebéből egy fénykép,
Mászó gyermek indult.
Apa volt csak rajta
Amikor elindult.

(Nem értem e képet!)
– Tűnődtem magamon,
S ránéztem apámra
Gondolkodva nagyon.

Nem értem, mi olyan,
Mi nagyon különös?
Apu gyermek is volt,
Én is vagyok, közös!

Apu gyermek is volt,
Jól lehet, meglehet,
De azért, ha akarok,
Játszani még lehet!

Persze, hogyne, mondta
Egy szelíd hang az égben,
S fölnéztem apámra,
A legnagyobb csodára,

Kerek e világon,
S azon is túl régen.
S ő titkos arccal így szólt:
„Egyszer majd megértem.”

(Várpalota, 2008. 08. 18.)

Vallomás, egy fekete csillagnak

Lola, te fekete gyémánt!
Imádom a hajad, nyiladozó ízét,
Ahogy szétbomlik a szélben, s a feketeségét,
Ami parfümként terül szét, ha őszi kéje meglát!

Szeretem zamatát, a rózsaszín tagoknak,
Mik benned habot vetnek, s a részeges élvezet,
Téboly küldte arcát, mit nyújt az elveszett,
Reménységed ormán, hűvösre sült szemed!

És Lola, ó te gyémánt, szeretem szeszélyét,
E büszke kihívásnak, mi rám érezve, rám vall,
S a simogatásnak, mi sohasem halállal,
De halál édes csókkal, érezteti ízét!

(Budapest, 2008. 11. 19.)

Bíztató

Ha sok mindent is vesztenél el,
S nem lenne már semmi kincsed.
Reménységed, ne dobjad el,
Szíved vágját, úgy tekintsed.
Mert mint igaz, pengeéles,
Ékességes, hősi szabja,
Olyan az, ki halni képes,
Hitét, soha fel nem adva!

(Várpalota, 2007. 10. 23.)

A tornaóra

Csend honol a tornatermen.
Apró kislány ül egyhelyben.
Egyhelyben ül a kis Sára,
S a tanórát csendbe' várja.

Bordásfalak között, halkan,
Ül egy kislány, meg se moccan.
Meg se moccan, hiszen tudja,
Elkezdődött a tanóra.

Fölkiált a tanár néni:
– Jónak lenni biz megéri!
S mivel jó az egész osztály,
Kezdődhet a játék most már!

A kisfiúk gyorsan futnak,
Erős lábbal, nagyot rúgnak.
A lányok meg kecses lábbal
Bánnak el a kis labdával.

Veritékes apró arcok
Mennek, néha elmaradnak.
Izzadnak, de nem fáradnak!
Futnak, futnak, és szaladnak.

Huszonkét pár tornacipő
Kopog, tipeg, nagy vigyázva,
Aztán véget ér az óra,
S beállnak a tornasorba.

Csend honol a tornatermen.
Apró kislány áll egyhelyben.
Egyhelyben áll a kis Sára,
S már a számtan órát várja.

(Budapest, 2011. 11. 09.)

Búcsú

Odafent a nap tüzel.
Eljött hát a nagy meleg.
Véget ért az iskola.
Örülnek az emberek.

Nyolcadikos gyermekek
Gyűlnek lent a fa alatt,
Illatozó kert ölén.
Körülöttük bogarak.

Fönt a lombos ágakon
Madárduó énekel.
Lent a kövér fű ölén,
Álmos macska alszik el.

Tíz évesek játszanak,
Nem is messzi tájakon.
Idő csak és őket is
Eléri a fájdalom.

Odafent a nap tüzel,
S lent egy lombos fa alatt,
Jólöltözött gyerekek
Szomorkodnak ezalatt.

Mennyi-mennyi barátság,
Mennyi-mennyi szép gyerek!
Meleg forró sugallat
Járja át a szívüket.

Most az egyszer, utószor,
Kiültek még beszélni.
Holnaptól már nem tudnak
Gondolatot cserélni.

Odafent a nap tüzel,
De már soká nem ragyog.
Ők is hamar felnőnek,
S eltelnek a hónapok.

(Budapest, 2012. 04. 25.)

Amíg lehet

Én hintáztam, valaki hozzám lépett bátran,
Megdobbant a hinta, egy kislány nevetett,
Én lenéztem rá, ő fölnézett, én vártam,
Én küldtem volna, s lám, ő szeretett.

Nap sütötte arcát, villogtak a fényben,
Az ezüstös tejfogak, még fiatal fürtjei
Bomlottak az égen, s a szél ölén szerényen,
Megfogtak a gyöngé ujjai.

– „Szia!” Mondta halkán, cseppet sem nevetve.
Komoly volt, a hangja, s lassan a félelem,
Fogott el. A karja, hiába akarja,
Nem kapja a hintát! Játsszon most nélkülem!

Ő nevetett, én vártam, ő újból felnevetett,
Majd bizonytalan arccal, az égbe meredt rám,
S a hinta szárnyán ülve, úgy súgta a nevet,
Azt a szeretetet, mi sosem figyelt rám,

Hogy meglágyult a szívem. Én átadtam a hintát,
Ő megfogta a kezem, és újból nevetett.
Gyere, játszunk együtt, játszunk, amíg lehet,
Nem leszünk már sokáig gyerekek!

(Várpalota, 2008. 10. 23.)

Az álmok kísértet hajója

Ócska, vörös, rozsdás hajó
Uralja a vizeket.
Roncsos, törött, borda-lelke
Ringatja a szívemet.

Hulla-lelke, nem szenved már
Soha többet egymaga.
Én vagyok a hajókürtök
Élőhalott dallama.

Zombi-beteg énekhangom
El-el dalol valamit.
Magasan az égbe tör,
És süllyed, mint a Titanic.

Átkok szakadt vitorlája
Hajtja meg a szívemet.
Szellőtlen, nagy, bús harangom
Fogja be a szeleket.

Néha-néha elérek
Egy vidám földet. Meglehet!
Örülnek, ha tudnék ennek,
De ez nekem rettenet.

Sötét horizont az álmom.
Nem egy büszke, szép sziget.
Hogyha tudok vitorlázni,
Horgonyt vetni még minek!

Inkább megyek messzi tájra
Ismeretlen éjen át!
Bejárom a poklos éden
Víz-sivatag dallamát.

Aranysárga üveggolyó
Mögöttem az égi Nap.
Testemet, és szívemet
A ringatózás védi csak.

S majd, ha elég messze leszek
Mindentől, mi megfejt,
Eltűnök a távol sírján,
És a sötét elfelejt.

(Budapest, 2014. 10. 17.)

Az álmok szerelmeskertje

Van egy híd a világ végén,
S mindig, mikor rajta járok,
Alattam, egy köves folyó
Csobogtatja meg az álmot.

Béke-Folyó, ez a neve
Ennek a szép, nagy folyamnak.
Körülötte kövér füvek,
S benne aranyhalak vannak.

Virágos kert közepibe,
Minden percben, hogyha lépek,
Elámulok, verset írok.
Bennem visszatér az élet.

Sétálok az Arany-Hidon.
Elbánok a szép szavakkal.
Táncolok a szellőkkel,
És éneklek a madarakkal.

Tudom, hogy a túloldalon
No meg emitt, minden álom.
De ez Engem nem érdekel!
Ó de ezt Én sose bánom!

Zakatoló szívveréssel
Nézek magam elé egyet.
Föld porából, s Por-Bordából
Valakit most megteremtek.

Faragok egy Álom-Asszonyt.
Faragok egy Mester-Évát.
Téma van a fejemben,
És megteremtem Én a témát.

Adok neki hosszú hajat,
Adok neki kökény szemet,
Kút köldököt, sima vállat,
Friss, és üde leheletet.

Hadd legyen az örök társam!
Hadd csodáljam Őt, a Tervet!
Hadd osszam meg örömömet!
Hadd gondozza Ő a kertet!

Hadd nézzem, a gyöngé lábát,
Miközben a fényben ázik!
Hadd érezzem Virág-Csókját,
Mikor a föld kivirágzik!

S álom-alkony, hogyha eljő,
És ha búsán felébredek,
Akkor is, e Világvége
Arany-Hídja felém nevet.

(Budapest, 2014. 10. 04.)

Az Örök-Magány Fa

Sötét, hűvös erdők felett
Dús, és bús egy lombkorona.
Szépen ragyog, mert a sötét
Csak a derekáig ér el.

Óriások óriása!
Nagy öröm, hogy köztünk lehetsz!
Te a fénybe belenevetsz!
Törzsed, mint az erős létra!

Fölmászok most gondolatban,
Átkos, zörgő, botok között.
Magasra föl, (hiszen tudom)
Ott várnak csak Fehér Mennyek.

Te segíted égi utam.
Te vagy az én erős vállam.
Hatalmas vagy, s lent az árnyban
Minden megszokott, és üres.

Azért tartok föl az égbe,
Mert a felhők puha ágyak.
Mert a földlakók puhányak.
Ó de itten szép a magány!

Nem félek a zuhanástól.
Mindig egyre feljebb jutok.
Verset írni ezért tudok.
Egyre izmosabb a kezem.

Egyszer tudom, megérkezem
Oda ahol minden álom!
S túl ezeregy szép faágon
Vár már rám egy égi lakás.

Fehér-Ország csillogása
Ragyogtatja majd a szemem.
S mert az utat nem szégyelem,
Ott majd végre újra sírok.

Írok majd az égi csendről.
Írok, írok, írok ingyen.
És, hogy boldog legyen minden,
Ledobom a csillagokat.

Hadd ragyogja be a földet
Ezer, kedves, égi csoda.
És ha kérdik: – Ön kicsoda?
Azt mondom majd: – Csillag Szóró.

(Budapest, 2014. 10. 03.)

Táltos Kiadó • 520085 – Sepsiszentgyörgy, Sport u. 8A;
tel./fax: 0040-267-351 684 • Borítóterv: Botos Attila

- A nyomdai előkészítés a T3 Kiadó munkája • Nyomta és kötötte a T3 Kiadó nyomdája • Felelős vezető: Bács Attila
- A könyv formátuma: 12,8 × 21 cm • Ívterjedelme: 8 (A5)
- ISBN 978-606-93850-1-2